ภาคที่ยี่สิบ

ซูลั่วพบว่า... คนเราจะรู้จักหวงแหนหลังจากที่สูญเสียบางอย่างไปแล้วจริงๆ

พอเห็นซูลั่วเต็มเปี่ยมไปด้วยความเบิกบาน หนานกงหลิวอวิ๋นก็อิ่มเอมใจ

'พลัดพรากกี่ครา เข้าใจผิดกี่ครั้ง อุปสรรคกี่หน... ขอบใจที่เจ้ายังอยู่ข้างกายข้า'

ขอเพียงมีอีกฝ่ายเคียงข้าง ต่อให้เดินทางมาถึงวันโลกาวินาศ ซูลั่วก็ไม่รู้สึกหวาดกลัวเลยสักนิด

สองร้อยสี่สิบเจ็ด

หนึ่งในใต้หล้า

เวลานี้อาจารย์สวีเดินวนไปวนมาด้วยความกระสับกระส่าย

“ทำอย่างไรดี ไฉนจู่ๆ รองเจ้าสำนักหมิ่นถึงเป็นคนตั้งคำถามเองได้ รู้ไว้เถิดว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นเป็นผู้ที่ปราดเปรื่องที่สุด ยามปกติมักอ่านตำราและฝึกคัดอักษรอยู่ในเรือนเป็นนิจ ซ้ำนางยังมีมันสมองล้ำเลิศ รอบรู้กว้างขวางในเมืองหลวงแดนมารมีผู้ที่ฉลาดกว่านางเพียงไม่กี่คนเท่านั้น” อาจารย์สวีเดินวนรอบตัวซูลั่วพลางพร่ำบ่นไม่หยุดปาก “นางตั้งคำถามด้วยตนเอง แบบนี้จะทำอย่างไรดีเล่า”

แต่ทางด้านฟากอ๋องรุ่ยที่ทราบข่าวนี้กลับไม่เป็นกังวลเลยสักนิด เพราะพวกเขารู้ว่าในระยะเวลาหนึ่งปีซูลั่วเคยอ่านตำราในหอตำราหลวงกว่าห้าแสนเล่มมาแล้ว หากจะเทียบความรู้ คงไม่มีใครเหนือชั้นไปกว่าซูลั่วอย่างแน่นอน

ทว่าอาจารย์สวีไม่รู้... เพราะเหตุนี้เองยามนี้เขาจึงว้าวุ่นใจจนเหงื่อกาฬซึมเต็มขมับ

อาจารย์สวีถูฝ่ามือพลางเอ่ยด้วยความร้อนใจ “มาถึงขั้นนี้แล้ว ขออย่าให้ล้มเหลวเลย”

เมื่อเทียบกับอาการวิตกกังวลของอาจารย์สวีแล้ว ซูลั่วกลับสงบนิ่ง

เช่นเดิม

"เจ้าไม่ร้อนใจเลยหรือ" อาจารย์สวีถามขณะมองซูลั่ว

หญิงสาวพลิกตำราในมือเพื่ออ่านพลางขานรับ "ร้อนใจแล้วจะทำอะไรได้เล่าเจ้าคะ แค่ได้หกสิบคะแนนก็ผ่านแล้วมิใช่หรือ ถึงไม่ได้คะแนนเต็ม แต่คะแนนรวมก็น่าจะถึงหกสิบอยู่นะเจ้าคะ"

"ไม่แน่!" อาจารย์สวีจ้องซูลั่ว "หากรองเจ้าสำนักหมิ่นลงมือตั้งคำถามเอง เช่นนั้นเกณฑ์ขั้นต่ำก็ต้องอยู่ที่เก้าสิบคะแนน!"

"นางเปลี่ยนเกณฑ์เองได้หรือไร" ครานี้เป็นซูลั่วที่ประหลาดใจบ้าง

อาจารย์สวีมองซูลั่วด้วยสีหน้าจริงจังก่อนจะพยักหน้า "คนอื่นทำไม่ได้ แต่นางทำได้ เพราะนางเป็นบุตรสาวแท้ๆ ของท่านเจ้าสำนัก ถือครองตราประทับของท่านเจ้าสำนัก วาจาของนางก็คือวาจาของท่านเจ้าสำนัก"

"..." ซูลั่วพูดไม่ออก

"สอบให้ได้เก้าสิบคะแนน... เจ้ามั่นใจหรือไม่" อาจารย์สวีมองซูลั่วด้วยแววตาคลางแคลง

ซูลั่วอยากจะบอกอาจารย์สวีเหลือเกินว่า... มั่นใจ

ตอนที่อยู่ดินแดนแห่งจิต นางใช้วิธีสอบข้ามระดับชั้นมาสู่ปีห้า ด้วยเหตุนี้จึงไม่เคยศึกษาทฤษฎีและความรู้ในชั้นปีนี้มาก่อน เดิมซูลั่วคิดว่าหากต้องสอบให้ได้หนึ่งร้อยคะแนนเต็ม แบบนั้นก็คงยากพอดู แต่สำหรับหกสิบคะแนน... คงไม่มีปัญหากระมัง?

ใครจะคิดเล่าว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นกลับเป็นผู้ตั้งคำถามเอง ซ้ำยังปรับเกณฑ์ผ่านถึงเก้าสิบคะแนน... เรื่องนี้จึงทำให้ซูลั่วรู้สึกจนปัญญาขึ้นมาเล็กน้อย ถึงกระนั้นนางก็ยังมีความรู้จากตำรากว่าห้าแสนเล่มในคลังสมอง หญิงสาวเลยไม่นึกหวาดกลัวการทดสอบเท่าไรนัก

หลังจากส่งอาจารย์สวีกลับไปแล้ว ซูลั่วก็ถอดจิตเข้าไปในมิติ จากนั้นก็มุ่งมั่นอ่านตำราอย่างจริงจัง

เช้าวันรุ่งขึ้นการทดสอบก็มาถึงท่ามกลางสายตารอคอยของทุกคน

เนื่องจากศิษย์แทบทุกคนในสำนักวิชาหลวงลงเดิมพันกับการทดสอบในครั้งนี้ไว้ ด้วยเหตุนี้เอง พวกเขาจึงให้ความสำคัญแก่การเข้ารับการทดสอบของซูลั่วในวันนี้เป็นพิเศษ

ณ ลานกว้างหน้าแดนลี้ลับมังกรเทวะ ศิษย์ชั้นปีหนึ่ง ศิษย์ชั้นปีสอง ศิษย์ชั้นปีสาม ศิษย์ชั้นปีสี่ ศิษย์ชั้นปีห้า... ทั้งหมดมาเยือนโดยพร้อมเพรียง ศิษย์ชั้นปีห้ารายอื่นๆ ที่ต้องการเข้ารับการทดสอบพากันมุ่งหน้าไปยังสนามสอบแห่งหนึ่ง มีเพียงซูลั่วเท่านั้นที่รองเจ้าสำนักหมิ่นเรียกตัวไปยังห้องทดสอบเดี่ยวเพียงลำพัง

จากจอผลึกแก้วสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ภายในห้องทดสอบตั้งโต๊ะสี่เหลี่ยมเอาไว้ตัวหนึ่ง รองเจ้าสำนักหมิ่นนั่งตรงตำแหน่งหัวโต๊ะ ขณะที่ซูลั่วนั่งลงตรงข้ามกับอีกฝ่าย

“รองเจ้าสำนักหมิ่นไม่เพียงแต่เป็นผู้ตั้งคำถามเอง แต่นางยังคุมการทดสอบเองอีกด้วย”

“แย่แล้ว ตายแน่ๆ คำถามที่รองเจ้าสำนักหมิ่นออกต้องยากมากแน่ พวกเจ้าจำคำถามที่นางเป็นผู้ออกเมื่อครั้งก่อนได้หรือไม่ ผู้เข้าทดสอบที่ได้ถึงหกสิบคะแนนมีเพียงแค่ห้าคนเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ผู้ที่จะผ่านเกณฑ์ทดสอบต้องได้ถึงเก้าสิบคะแนน”

“พวกเจ้าอย่าเห็นว่าซูลั่วได้คะแนนเต็มจากการทดสอบก่อนหน้ามาอย่างง่ายดายแล้วนางจะผ่านด่านนี้ได้อย่างราบรื่น บททดสอบโดยรองเจ้าสำนักหมิ่นนี้ หากนางได้ถึงเก้าสิบคะแนนจริง เช่นนั้นก็เรียกว่าเหนือชั้นที่สุดแล้ว!”

ศิษย์สำนักวิชาหลวงล้วนหวาดกลัวรองเจ้าสำนักหมิ่นกันทั้งสิ้น แค่เห็นใบหน้าอีกฝ่ายก็พานเกิดอาการหวั่นวิตกขึ้นมาแล้ว หลายคนจึงอดปาดเหงื่อแทนซูลั่วไม่ได้

...

ในห้องทดสอบขนาดเล็กเวลานี้ สายตาเย็นยะเยือกของรองเจ้าสำนัก

หมิ่นจับจ้องมาที่ซูลั่ว ก่อนนางจะตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่า วิธีการแสดงความกดดันอย่างผู้ที่มียุทธ์เหนือกว่าใช้ไม่ได้ผลกับซูลั่ว เนื่องจากมีพลังจิตที่มองไม่เห็นระลอกหนึ่งสกัดกั้นพลังกดดันที่นางปล่อยออกมาเมื่อครู่เอาไว้

"คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าจะพอมีความสามารถอยู่บ้าง" รองเจ้าสำนักหมิ่นเอ่ยเสียงขรึม

ซูลั่วยิ้มพราย "ชมเกินไปแล้วเจ้าค่ะ"

"หลายวันก่อนข้าคิดว่า... อย่างมากที่สุดเจ้าก็คงหยุดอยู่ที่ชั้นปีห้า สำหรับตอนนี้..."

ทุกคนเงี่ยหูฟัง สายตาจับจ้องไปที่รองเจ้าสำนักหมิ่น เฝ้ารอคำพูดประโยคถัดไปของนาง

รองเจ้าสำนักหมิ่นยิ้มเย็นตรงมุมปาก "...ข้าก็ยังคิดเช่นนั้นอยู่"

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว "อย่างนั้นหรือเจ้าคะ แต่ข้าไม่คิดเช่นนั้น ข้าคิดว่าข้าต้องผ่านการทดสอบในครั้งนี้อยู่แล้ว"

รองเจ้าสำนักหมิ่นเลิกคิ้วเล็กน้อย "เจ้ากล้าท้าทายข้า?"

"หากท่านคิดแบบนี้ ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้วเจ้าค่ะ" ซูลั่วไม่ได้พินอบพิเทารองเจ้าสำนักหมิ่นเหมือนศิษย์รายอื่นๆ นางสนทนากับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงปกติ

รองเจ้าสำนักหมิ่นหัวเราะเยือก "แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่า อันที่จริงข้ายังไม่ได้ตั้งคำถามทดสอบเลยด้วยซ้ำ ข้าตั้งใจว่าจะตั้งคำถามเมื่อเริ่มการทดสอบ"

นัยนั้นก็คือ... เจ้ากล้าล่วงเกินข้าผู้ซึ่งเป็นคนตั้งคำถามในการทดสอบไม่กลัวว่าข้าจะตั้งคำถามยากๆ หรือไรกัน

ซูลั่วเลิกคิ้วถาม "ท่านเป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยอารมณ์หรือเจ้าคะ"

รองเจ้าสำนักหมิ่นเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "ก็เป็นไปได้ เจ้ากลัวแล้วหรือไร"

ซูลั่วเอ่ยอย่างยียวน "กลัวคืออะไรเจ้าคะ กินได้หรือไม่"

รองเจ้าสำนักหมิ่นผู้เข้มงวดกวดขันยกยิ้มตรงมุมปากอย่างที่นานๆ จะ

ได้เห็นสักครั้ง

ข้างกายรองเจ้าสำนักหมิ่นมีฉากผลึกแก้วขนาดเล็กอันหนึ่ง นางลงมือเขียนคำถามลงบนฉากผลึกแก้วนั้นอย่างรวดเร็ว

ไม่นานตัวอักษรหนึ่งบรรทัดก็ปรากฏขึ้นบนฉากผลึกแก้วใหญ่กลางห้องทดสอบ

คำถามข้อที่หนึ่ง...

คำถามข้อที่สอง...

คำถามข้อที่สาม...

สิ่งที่น่าตระหนกกว่านั้นก็คือ ดูเหมือนว่าคำถามข้อถัดๆ มาจะปรากฏเร็วขึ้นกว่าเก่า ราวกับเปิดระบบเร่งความเร็วในการแสดงผลอย่างไรอย่างนั้น

ไม่มีใครคาดคิดว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นที่เมื่อครู่ยังสนทนากับซูลั่วไม่ทันจบประโยคดี พริบตาถัดมาก็ตั้งคำถามได้เสียแล้ว ซ้ำคำถามเหล่านั้นยังปรากฏขึ้นมาแล้วก็หายวับไปในทันที...

ขณะที่ซูลั่วดูเหมือนเพิ่งจะได้สติกลับคืนมา นางอ่านคำถามไปพลางปากก็ถามไปพลาง “คำถามทั้งหมดนี้จะปรากฏขึ้นอีกครั้งหรือไม่เจ้าคะ”

รองเจ้าสำนักหมิ่นเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เจ้าว่าอย่างไรเล่า”

สีหน้าของซูลั่วยังคงเรียบเฉยดังเดิม

...

ศิษย์ในสำนักวิชาหลวงที่เดิมพันฝั่งซูลั่วยามนี้พะว้าพะวังจนแทบจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว

“ยังมัวถามอะไรอยู่อีก รีบตอบเร็วเข้า!”

“นั่นสิ รีบเขียนเร็วเข้า ประเดี๋ยวหายไปก็แย่สิ!”

“หากจำไม่ผิดละก็ ยิ่งข้อหลังๆ คำถามก็จะยิ่งปรากฏเร็วขึ้นกว่าเดิมด้วย”

“คิดไม่ถึงเลยว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นจะเปิดระบบเร่งความเร็วในการแสดงคำถาม... ครั้งนี้นางเอาจริงแล้ว!”

"ไม่อย่างนั้นจะทำเช่นไรเล่า หากพ่ายแพ้เดิมพัน นางก็ต้องลาออกจากตำแหน่งรองเจ้าสำนักเชียวนะ"

"พวกเจ้าดูเร็ว นี่มันคำถามอะไรกัน สกุลที่อยู่ในพันลำดับแรก ณ แดนมาร..."

"สกุลยังไม่เท่าไร เจ้าดูคำถามข้อถัดไป ให้พิจารณาจากคุณสมบัตินี้แล้วเดาว่าเป็นคนสกุลใด... แล้วนี่เป็นคนสกุลใดกันเล่า คุณหนูสามเป็นต้นเหตุให้คุณหนูสี่ตกน้ำ คุณหนูสี่กลับไปฟ้องสกุลฝั่งมารดา สกุลฝั่งมารดา... สวรรค์นี่มันอะไรกัน จะทดสอบผังความสัมพันธ์สกุลใหญ่ในแดนมารหรือไร"

"ดูคำถามอีกข้อ นี่ละที่เรียกว่าเหลือเชื่อของจริง พวกเจ้าอ่านคำถามสิ ในบรรดาขนมสิบชนิดนี้ พระพันปีโปรดปรานขนมชนิดใดมากที่สุด คำถามเลือกตอบ หากเลือกผิด เลือกขาด หรือเลือกเกิน ล้วนแต่ไม่ได้คะแนนทั้งสิ้น"

"ให้ตายเถิด พระพันปีโปรดขนมชนิดใด นี่เป็นเรื่องส่วนพระองค์มิใช่หรือ ยิ่งไปกว่านั้นพระพันปีก็เก็บตัวอยู่ในวังหลังมาแต่ไหนแต่ไร ตั้งคำถามพรรค์นี้มิเท่ากับว่าเจตนาให้ซูลั่วพ่ายแพ้หรือไร"

"เดิมคิดว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นจะสงวนท่าทีอยู่บ้าง คิดไม่ถึงเลยว่านางจะเล่นงานอีกฝ่ายอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้"

"ใครใช้ให้นางรักษาการณ์รองเจ้าสำนักวิชาหลวงเพียงคนเดียวในเวลานี้เล่า ซ้ำนางยังเป็นคนตั้งคำถามเอง จะไม่เที่ยงธรรมก็ไม่แปลก"

หลายคนไม่ยอมจำนน แต่ถึงไม่ยอมจำนนแล้วจะอย่างไร อีกฝ่ายจะตั้งคำถามพรรค์นี้ จะเอาแต่ใจแบบนี้ หากไม่ยอมก็จงอึดอัดตายไปเสียเถิด

"พวกเจ้าดูสิ ซูลั่วเขียนคำตอบแล้ว หรือว่าจริงๆ แล้วนางจะรู้คำตอบ?"

"ได้ยินว่านางเพิ่งมาอยู่เมืองหลวงได้ไม่ถึงหนึ่งปี นางจะรู้แผนผังความสัมพันธ์ของสกุลใหญ่ในแดนมารหรือ นางเคยพบพระพันปีหรือไร จะรู้ได้อย่างไรว่าพระพันปีโปรดปรานขนมชนิดใด"

"...ก็ไม่แน่ ไหนว่าอ๋องรุ่ยเป็นผู้แนะนำซูลั่วให้เข้าศึกษาสำนักวิชาหลวงด้วยตนเองมิใช่หรือ ไม่แน่ว่านางอาจจะเคยพบหน้าพระพันปีมาก่อนก็ได้"

"นี่เป็นคำถามแรกๆ เท่านั้น รอดูต่อไปเถิด หลังจากนี้อาจจะมีคำถามพิลึกพิลั่นขึ้นมาอีกก็ได้"

"เฮ้อ พวกเจ้าโชคดีนัก พอรู้ว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นเป็นผู้ตั้งคำถามการทดสอบด้วยตนเอง ก็เปลี่ยนไปลงเดิมพันฝั่งนางแทน"

"ก็นั่นสิ ดูท่าทางซูลั่วเกาะโต๊ะเขียนคำตอบแบบนั้นเถิด อันที่จริงนางอาจจะตอบไม่ถูกก็ได้"

เดิมทุกคนเชื่อมั่นในตัวซูลั่วอย่างเต็มเปี่ยม แต่หลังจากที่พวกเขาเห็นคำถามที่รองเจ้าสำนักหมิ่นตั้งให้ซูลั่ว ทั้งหมดก็ห่อเหี่ยวลงในทันที... นี่ใช่คำถามที่คนทั่วไปตอบได้เสียที่ไหนกัน มันเป็นคำถามที่จงใจบีบให้คนจนตรอกชัดๆ

ยิ่งถึงข้อหลังๆ คำถามก็ยิ่งปรากฏและหายไปเร็วขึ้น

นอกจากนี้คำถามยังเกี่ยวข้องกับทุกศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นพลังยุทธ์ กลศึก รหัสควบคุมหุ่นนักรบ ภูมิศาสตร์ ดาราศาสตร์ จักรวาล ดินแดนแห่งจิต แดนมาร ความสัมพันธ์ของผู้คน... สมแล้วที่รองเจ้าสำนักหมิ่นเป็นผู้มีความรู้กว้างขวาง นางสะบัดพู่กันง่ายๆ ตัวอักษรมากมายก็ปรากฏขึ้นบนจอผลึกแก้ว

คำถามเหล่านี้เป็นคำถามที่รองเจ้าสำนักหมิ่นคิดขึ้นมาอย่างฉับพลัน นางคิดเรื่องใดได้ก็ถามเรื่องนั้น ข้อก่อนหน้าเพิ่งถามถึงกฎดาราศาสตร์ ข้อถัดมากลับกลายเป็นรหัสควบคุมหุ่นนักรบไปเสียแล้ว... ไม่มีกฎเกณฑ์ ไร้หลักอ้างอิง ทั้งยังตั้งคำถามอย่างรวดเร็วเป็นอย่างมาก

คำถามที่แสดงบนจอผลึกแก้วก็ปรากฏขึ้นและหายวับไปในพริบตา กระทั่งสุดท้ายทุกคนต่างพากันวิงเวียนตาลายไปหมด อย่าว่าแต่ตอบคำถามเลย แค่จะอ่านให้จบข้อยังไม่ทันด้วยซ้ำไป

"ให้ตายเถิด! แม้แต่จะอ่านคำถามยังอ่านไม่ทันด้วยซ้ำ แล้วแบบนี้จะให้ตอบคำถามได้อย่างไรกันเล่า" หลายคนพากันติติง

"พวกเจ้าดูนั่น สายตาของซูลั่วจับจ้องไปที่จอผลึกแก้ว พู่กันในมือของ

นางก็ขยับเคลื่อนไหวไม่หยุด ดูเหมือนนางจะตอบคำถามได้”

“ใครจะรู้กันเล่า คำถามเหล่านี้มีมากมายไม่รู้กี่ข้อต่อกี่ข้อ”

“ทั้งหมดห้าสิบศาสตร์ แต่ละศาสตร์ตั้งคำถามหนึ่งร้อยข้อ ก็เท่ากับว่าซูลั่วต้องตอบคำถามห้าพันข้อเชียวนะ ซ้ำรองเจ้าสำนักหมิ่นยังนำคำถามทั้งห้าสิบศาสตร์มาผสมปนเปกันไปหมด”

“...แบบนี้ไม่เรียกว่าข่มเหงรังแกกันหรือไร”

ยิ่งเวลาล่วงเลยไปเท่าไร คำถามด้านหลังก็ยิ่งปรากฏและหายไปเร็วขึ้นเท่านั้น จนกระทั่งสุดท้ายแทบจะอยู่ในอัตราความเร็วหนึ่งต่อหนึ่งวินาที...

“แย่แล้ว ครั้งนี้ซูลั่วพ่ายแพ้แน่... รองเจ้าสำนักหมิ่นเจตนาจะเป็นปฏิปักษ์กับนาง นางจะเอาตัวรอดไปได้หรือไร” หลายคนถึงกับจนปัญญา

เกือบทุกคนเชื่อว่าซูลั่วต้องไม่ผ่านการทดสอบอย่างแน่นอน เพราะว่าคำถามในด่านนี้ยาก... ยากเกินไปมาก เรียกว่าไม่ใช่คำถามที่คนธรรมดาสามัญจะตอบได้ด้วยซ้ำ

“รองเจ้าสำนักหมิ่นมีความรู้กว้างขวาง นางรู้แม้กระทั่งเรื่องราวเหล่านี้...”

“พวกเจ้าไม่รู้กระมังว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นมีอายุเท่าไรแล้ว จะสั่งสมความรู้มากมายเช่นนี้ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้”

“แต่ตั้งคำถามพรรค์นี้เพื่อทดสอบศิษย์ในสำนัก แบบนี้ก็ดูจะกลั่นแกล้งกันอย่างชัดแจ้งเกินไปหน่อยกระมัง?”

‘ก็นั่นปะไร ข่มเหงรังแกกันมากเกินไปแล้ว!’

...

ทว่าท่าทีของรองเจ้าสำนักหมิ่นกลับเป็น... ข่มเหงเจ้าแล้วอย่างไร!

เมื่อคืนวานรองเจ้าสำนักหมิ่นได้รับสารบอกใบ้เป็นนัยจากจักรพรรดิมารว่า...

‘ให้ยับยั้งนางไว้ที่ชั้นปีห้า หรือไม่ก็ให้นางสำเร็จการศึกษาในตอนนี้เสียเลย’

รองเจ้าสำนักหมิ่นใคร่ครวญอยู่พักใหญ่ หากให้ซูลั่วสำเร็จการศึกษาเช่นนี้ก็เท่ากับว่านางแพ้เดิมพันอ๋องรุ่ย ฉะนั้นนางตัดสินใจแล้วว่าจะยับยั้งซูลั่วให้หยุดอยู่ที่ชั้นปีห้า ตอนที่ตั้งคำถามเหล่านี้ นางไม่คิดว่าซูลั่วจะตอบถูกเพราะหลายๆ คำถาม แม้แต่นางก็ยังต้องพลิกตำราศึกษาเปรียบเทียบกว่าจะเจอคำตอบที่ถูกต้อง

รองเจ้าสำนักหมิ่นตะลึงงัน เมื่อพบว่าสายตาของซูลั่วจับนิ่งไปที่ฉากผลึกแก้ว ตั้งแต่คำถามแรกจนถึงบัดนี้อีกฝ่ายยังไม่กะพริบตาเลยสักครั้ง... ไม่เลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่มือข้างหนึ่งกลับขยับพู่กันไม่หยุด

หรือนางจะตอบคำถามเหล่านี้ได้จริงๆ?

รองเจ้าสำนักหมิ่นหัวเราะในใจ นางไม่คิดว่าจะมีใครในแดนมารที่รู้รอบรู้กว้างไปกว่านาง ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร คำถามด้านหลังก็ยิ่งถี่รัวมากขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะเร็วในระดับกะพริบตามอง

จากนั้นไม่นานฉากผลึกแก้วก็กลายเป็นสีดำมืด เสร็จสิ้นการแสดงคำถามทั้งหมด

ขณะที่เวลานี้ซูลั่วกำลังก้มหน้าเขียนคำตอบ รองเจ้าสำนักหมิ่นหรี่ตามองกระดาษคำตอบของซูลั่ว สายตาเหลือบไปเห็นหมายเลขคำตอบลำดับที่หนึ่งร้อยเข้าพอดี มุมปากของนางก็ยกสูงขึ้นเล็กน้อย คำถามห้าพันข้อสิ้นสุดลงแล้ว ทว่าซูลั่วเพิ่งตอบได้หนึ่งร้อยข้อเท่านั้น ผลแพ้ชนะชัดแจ้ง ยังมีอะไรต้องพูดอีกเล่า

อันที่จริงจะโทษนังหนูผู้นี้ว่าตอบช้าก็คงไม่ถูกนัก หากจะให้ว่ากันตามจริง เป็นเพราะคำถามปรากฏขึ้นเร็วเกินไปต่างหาก คำถามห้าพันข้อปรากฏขึ้นในเวลาเพียงสองนาทีเท่านั้น

รองเจ้าสำนักหมิ่นหรี่ตามองซูลั่ว “คิดว่าไม่ยุติธรรมใช่หรือไม่”

ซูลั่วมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้างุนงง

รองเจ้าสำนักหมิ่นหัวเราะเสียงแผ่ว “คำถามทั้งหมดปรากฏขึ้นในเวลาเพียงสองนาทีเท่านั้น ไม่ยุติธรรมกระมัง อันที่จริงข้าก็คิดแบบนี้เหมือนกัน”

"..." ศิษย์ด้านนอกที่อยู่หน้าจอผลึกแก้วพากันจนคำพูด

'ในเมื่อท่านเองยังรู้สึกเช่นนี้ แล้วไฉนต้องทำแบบนี้ด้วยเล่า!'

รองเจ้าสำนักหมิ่นหัวเราะเสียงแผ่ว "แต่ว่าความสามารถในการจดจำก็เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการเข้ารับการทดสอบ แม้แต่คำถามข้อสอบยังจำไม่ได้ แล้วยังจะต้องพูดถึงเรื่องคำตอบอะไรอีกเล่า"

"..." ทุกคนมองรองเจ้าสำนักหมิ่นแล้วพูดอะไรไม่ออก

'ก็เพราะท่านเจตนาจะกลั่นแกล้งกันมิใช่หรือไร ความเร็วระดับนี้มีแต่ภูตผีปีศาจเท่านั้นที่จดจำได้ แค่อ่านคำถามก็ยังไม่ทันด้วยซ้ำไป!'

ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับวาจาท้าทายของรองเจ้าสำนักหมิ่น สีหน้าของซูลั่วกลับเรียบเฉยเป็นปกติ ซ้ำยังยกยิ้มมุมปากขึ้นเล็กน้อย

"ยังไม่ยอมแพ้อีกหรือ" รองเจ้าสำนักหมิ่นยิ้มเยือก

"ยอมแพ้?" ซูลั่วยักไหล่ "ข้าไม่คิดว่าคำคำนี้มีวาสนากับข้านัก"

รองเจ้าสำนักหมิ่นอดพินิจมองซูลั่วอีกครั้งไม่ได้ นางรับตำแหน่งรองเจ้าสำนักมานานปี รับศิษย์เปี่ยมพรสวรรค์ไว้ตั้งมาก ทว่าก็ไม่เคยเห็นใครสนทนากับนางด้วยท่าทีผ่อนคลายและไม่ยี่หระเช่นนี้มาก่อน นังหนูผู้นี้... หากไม่ใช่เพราะติดเงื่อนไขเดิมพันที่วางไว้กับอ๋องรุ่ย นางก็รู้สึกชอบใจอีกฝ่ายไม่น้อยเหมือนกัน

"ข้าก็อยากดูเหมือนกันว่าเจ้าจะโอหังไปได้อีกนานแค่ไหน"

"ท่านจะได้เห็นเอง อีกไม่นาน" ซูลั่วตอบกลับง่ายๆ

รองเจ้าสำนักหมิ่นสะอึกเพราะวาจาของซูลั่ว

ซูลั่วยิ้มอย่างมั่นใจ จากนั้นก็หยิบพู่กันขึ้นมาแล้วลงมือเขียนคำตอบอีกครั้ง

หนึ่งชั่วยาม...

สองชั่วยาม...

สามชั่วยาม...

ซูลั่วยังคงก้มหน้าก้มตาเขียนคำตอบ

ตอนที่รองเจ้าสำนักหมิ่นเดินผ่านซูลั่ว หลังจากเหลือบมองกระดาษคำตอบแวบหนึ่ง สีหน้าของนางก็เปลี่ยนไปเพราะความตระหนก สีหน้านั้นพลันฉายแววสับสนงุนงงขึ้นมา คำถามทั้งหมดปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่มีทางที่จะอ่านทันแน่ ยกเว้นเสียแต่ว่าซูลั่วจะใช้เครื่องมือใดช่วยจดจำ มิเช่นนั้นก็ไม่มีทางที่นางจะจำคำถามทุกข้อได้ ทว่าเมื่อครู่ซูลั่วมาเข้ารับการทดสอบเพียงมือเปล่านี่นา...

อันที่จริงแล้วซูลั่วลอบใช้ผลผลึกแก้วเพื่อบันทึกคำถามจริงๆ!

ผลผลึกแก้วที่อยู่ในมิติของนางบันทึกคำถามทุกข้อเอาไว้อย่างรวดเร็วและไม่มีตกหล่น... จากนั้นซูลั่วก็เพียงแค่ถอดจิตเข้าไปในมิติ ทวนคำถามไปทีละข้อ ก่อนจะลงมือเขียนคำตอบอย่างไม่รีบร้อน

“เรียบร้อยเจ้าค่ะ เชิญตรวจ” ซูลั่วส่งกระดาษคำตอบปึกหนาให้รองเจ้าสำนักหมิ่น

รองเจ้าสำนักหมิ่นทอดสายตามองซูลั่ว นัยน์ตาสะท้อนความรู้สึกบางอย่างที่แม้แต่นางก็ยังอธิบายไม่ถูก... จากนั้นก็รับกระดาษคำตอบปึกใหญ่มาแล้วกวาดตามองตัวอักษรไปทีละแถว

คำถามข้อที่หนึ่ง... ถูกทั้งหมด

คำถามข้อที่สอง... ถูกทั้งหมด

คำถามข้อที่สาม... ถูกทั้งหมด

...

คำถามข้อที่หนึ่งร้อย...

คำถามข้อที่หนึ่งพัน...

คำถามข้อที่ห้าพัน...

ตอนที่รองเจ้าสำนักหมิ่นตรวจคำตอบมาถึงข้อสุดท้าย... นางก็แทบจะแข็งค้างไปทั้งร่าง จากนั้นก็เงยหน้าพรวดแล้วจ้องซูลั่วเขม็ง ก่อนจะเห็นว่าซูลั่วส่งยิ้มบางมาให้

ผู้ชมด้านนอกต่างงุนงงกันไปหมด

นี่มันอะไรกัน! ทั้งสองคนกำลังแสดงละครใบ้หรือไร เอาแต่สบตากันไปมา ตกลงหมายความว่าอย่างไรกันแน่ พูดสิ!

หัวใจของทุกคนบีบรัดแน่น แม้จะพอคะเนบางอย่างได้จากสีหน้าของรองเจ้าสำนักหมิ่น กระทั่งอนุมานในสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้แล้วก็ตาม

ทว่า... จะเป็นไปได้หรือไร เป็นไปได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ!

ทุกคนเบิกตากว้าง ในที่สุดระบบก็แสดงผลคะแนนบนจอผลึกแก้ว

ซูลั่วได้ห้าพันคะแนน!!! คะแนนเต็ม!

ครั้งนี้คะแนนไม่ได้ปรากฏขึ้นที่มุมล่างซ้ายของจอหรือเป็นตัวเลขขนาดเล็กอีกแล้ว แต่ผลคะแนนขนาดใหญ่ฉายชัดอยู่กลางจอผลึกแก้ว ซ้ำยังมีพลุที่ถูกจุดขึ้นรอบๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงสถิติพิเศษสูงสุดอีกด้วย...

ขณะนั้นอาจารย์และศิษย์นับหมื่นที่อยู่หน้าจอผลึกแก้วต่างตกตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด แทบไม่อยากจะเชื่อเลย ทว่าหลังความตระหนกตกใจผ่านพ้นไป ความลิงโลดยินดีก็เข้ามาแทนที่ เสียงปรบมือก้องปานสายฟ้าร้องดังต่อเนื่องไม่ขาดสาย

น่าตื่นเต้นและเร้าใจที่สุด! ผู้มียุทธ์เปี่ยมพรสวรรค์ที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์แดนมารได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว! ซ้ำนางยังมีรูปลักษณ์เพริศแพร้วงดงาม นับเป็นเทพธิดาผู้ไม่เป็นสองรองใครก็ว่าได้!

ข่าวนี้แพร่สะพัดไปเร็วยิ่งกว่าติดปีก เพียงพริบตาทุกตรอกซอกซอยในเมืองหลวงไปจนกระทั่งทั่วทุกหัวระแหงแดนมารล้วนแต่รู้จักสตรีผู้มีนามว่า ‘ซูลั่ว’ ทั้งสิ้น

ซูลั่วมองรองเจ้าสำนักหมิ่นที่อยู่ตรงหน้า หญิงสาวไม่คิดอยู่แล้วว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นจะเดือดดาลที่เห็นนางได้คะแนนเต็ม แต่... ก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะคลี่ยิ้มกว้างด้วยสีหน้าเบิกบานขนาดนี้ นางเห็นแล้วยังนึกกลัวยิ่งนัก...

รองเจ้าสำนักหมิ่นทอดสายตาลึกล้ำมองซูลั่วอีกครั้ง สีหน้านั้นฉายรอยยิ้มออกมา ก่อนจะยื่นมือออกไปหาซูลั่ว

“ยินดีด้วย”

‘นับว่าจิตใจกว้างขวางทีเดียว!’ ซูลั่วลุกขึ้น ตอบกลับตามมารยาท “ขอบคุณเจ้าค่ะ”

“แปลกใจว่าเหตุใดข้าจึงไม่โกรธขึ้ง แปลกใจว่าเพราะอะไรข้าพ่ายแพ้เดิมพันแล้วยังยิ้มออก?” รองเจ้าสำนักหมิ่นยิ้มบาง เวลานี้ดูเป็นมิตรยิ่งนักราวกับมิใช่รองเจ้าสำนักหมิ่นคนเดิม

ซูลั่วพยักหน้ารับ

“หึๆ เด็กน้อยเอ๋ย” รองเจ้าสำนักหมิ่นยิ้มยามมองซูลั่ว ก่อนเอ่ยอย่างมีไมตรี “แดนมารมีเด็กรุ่นใหม่เจ้าปัญญาเช่นเจ้า ยังจะมีเรื่องใดน่ายินดีไปกว่านี้อีกเล่า เจ้าเก่งและร้ายกาจมาก”

รองเจ้าสำนักหมิ่นเย่อหยิ่งไว้ตัวและวางตัวสูงส่ง แต่นั่นก็เป็นเพราะนางปรามาสดูแคลนศิษย์ในสำนักวิชาหลวงที่ความสามารถไม่ถึงขั้น ทว่าเวลานี้ซูลั่วใช้ความเก่งกาจของตนทำให้รองเจ้าสำนักหมิ่นยอมสยบได้แต่โดยดี เวลานี้รองเจ้าสำนักหมิ่นที่ไม่แม้แต่จะเห็นเชื้อพระวงศ์อยู่ในสายตากลับยอมรับนับถือซูลั่วจากใจจริง

“ต่อไปหากเจ้ามีปัญหาใดก็มาพบข้าได้ หรือเจ้าจะเลือกเป็นศิษย์สายตรงของข้าก็ได้” รองเจ้าสำนักหมิ่นแสดงไมตรีออกมาอย่างน้อยครั้งที่จะได้เห็น

...

ศิษย์ที่อยู่ด้านนอกพากันตกตะลึงทันทีที่ได้ยินวาจานี้

“รองเจ้าสำนักหมิ่นออกปากเชิญซูลั่วเป็นศิษย์สายตรงของนางด้วยตนเอง!”

“สวรรค์! นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นรองเจ้าสำนักหมิ่นมีไมตรีกับผู้อื่นถึงเพียงนี้!”

“และก็เป็นครั้งแรกที่รองเจ้าสำนักหมิ่นออกปากเชิญผู้อื่นด้วยเช่นกันกระมัง?”

“เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง รีบตอบตกลงเร็ว ซูลั่ว เจ้ามัวอึ้งงันอะไรอยู่

นี่เป็นโอกาสที่ดีงามเชียวนะ!”

ทุกคนพากันร้อนใจแทนซูลั่ว ร้อนใจเสียจนเหงื่อแตกพลั่ก ร้อนใจเสียจนต้องย่ำเท้ารัวๆ

ทว่าซูลั่วก็ยังชักช้ายืดยาด ทำท่าทางประหนึ่งไม่รู้ว่าจะตอบสนองเช่นไร นางไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธในทันที แต่กำลังเอียงศีรษะราวกับกำลังชั่งน้ำหนักถึงข้อดีข้อเสีย ทำเอาทุกคนที่เห็นถึงกับพูดอะไรไม่ออก... ไฉนวาสนาคนเราถึงได้แตกต่างกันปานผืนฟ้ากับหุบเหวเช่นนี้หนอ

ศิษย์อย่างพวกเขาอย่าว่าแต่ขอคำชี้แนะจากรองเจ้าสำนักหมิ่นเลย ในยามปกติแค่จะพบหน้าอีกฝ่ายสักครั้งก็ยังยากยิ่งกว่าปีนขึ้นสวรรค์ แต่บัดนี้รองเจ้าสำนักหมิ่นเป็นผู้เอ่ยปากชักชวนซูลั่วด้วยตนเอง ทว่าซูลั่วกลับเอาแต่ใคร่ครวญ...

“ใคร่ครวญอะไรเล่า ตอบตกลงเสียทีสิ!” หลายคนว้าวุ่นใจจนเผลอตะโกนเร่งออกมา แต่ซูลั่วก็ยังไม่มีปฏิกิริยาเช่นไรอยู่ดี

ทุกคนคิดว่ารองเจ้าสำนักหมิ่นต้องอับอายจนแปรเปลี่ยนเป็นขุ่นขึ้งอย่างแน่นอน แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาจะวิตกมากเกินไปเสียแล้ว เพราะรองเจ้าสำนักหมิ่นกลับหัวเราะเสียงแผ่ว

“แต่ต่อให้เจ้าเป็นศิษย์สายตรงของข้า ทว่าก็คงเป็นได้เพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น เจ้าเป็นยอดฝีมือผู้เปี่ยมพรสวรรค์ ดูจากพรสวรรค์และความสามารถระดับเจ้า คิดว่าอีกไม่นานข้าก็คงไม่มีสิ่งใดจะถ่ายทอดให้เจ้าแล้ว ถึงตอนนั้นข้าจะให้ท่านพ่อของข้าสอนวิชาให้เจ้าด้วยตัวเองแล้วกัน”

...

“สวรรค์! บิดาของรองเจ้าสำนักหมิ่นก็คือท่านเจ้าสำนักของพวกเรา!”

“พลังยุทธ์ของท่านเจ้าสำนักนับว่าอยู่แถวหน้าของผู้มียุทธ์แดนมารใช่หรือไม่!”

“แน่อยู่แล้ว ท่านเป็นหนึ่งในสี่สุดยอดผู้มียุทธ์แห่งแดนมารเชียวนะ!”

“นี่ๆๆ... นี่ยังจะลังเลอะไรอยู่อีก ตอบตกลงสิ รีบตอบตกลงเร็วเข้า

โอย! ข้าร้อนใจจะแย่แล้ว!”

ศิษย์สำนักวิชาหลวงต่างร้อนรนแทนซูลั่ว พวกเขาแทบจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว นี่เป็นความฝันที่หลายคนคุกเข่าร่ำไห้วิงวอน แต่ก็ไม่มีวันจะเป็นความจริงได้ เพราะอะไรซูลั่วถึงไม่ตอบตกลงกันเล่า สวรรค์!

สุดท้ายคำตอบของซูลั่วก็ทำให้หลายคนอยากจะสะบัดฝ่ามือใส่นางให้ตายๆ ไปเสีย

...

ซูลั่วทำเพียงแค่ยิ้มเอื่อยๆ ให้รองเจ้าสำนักหมิ่นแล้วกล่าว “เรื่องนี้... ข้าต้องใคร่ครวญดูก่อนเจ้าค่ะ”

แววผิดคาดปรากฏขึ้นในสายตาของรองเจ้าสำนักหมิ่น ข้อเสนอที่ดีขนาดนี้ นางคิดว่าซูลั่วจะต้องตอบตกลงทันทีแน่ คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะบอกว่าขอคิดดูก่อน...

เพราะเหตุนี้เอง รองเจ้าสำนักหมิ่นจึงประเมินซูลั่วสูงขึ้นกว่าเก่า ก่อนจะพยักหน้ารับ “สมควรแล้ว เจ้าลองไตร่ตรองดูก็แล้วกัน”

ซูลั่วทิ้งรองเจ้าสำนักหมิ่นไว้แบบนั้น แล้วก้าวจากไป...

เมื่อประตูเปิดกว้าง ซูลั่วก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าทุกคน ตรงหน้าหญิงสาวคือกลุ่มคนจำนวนมากที่ดูมืดฟ้ามัวดินไปหมด เวลานี้ทุกคนกำลังมองมาที่ซูลั่วด้วยแววตายกย่องนับถือ สายตาแต่ละคู่ที่จับจ้องนางสาดประกายระยิบระยับวับวาว

ทันใดนั้นเอง ซูลั่วก็รู้สึกประหนึ่งตกอยู่ในห้วงภวังค์แห่งความฝัน ไม่กี่วันก่อนหน้านี้ ตอนที่นางเข้ามาศึกษาในชั้นปีหนึ่ง เสียงปรามาสดูแคลนดังขึ้นข้างหูนางไม่หยุด ทว่ามาบัดนี้... ศิษย์ชั้นปีหนึ่ง ชั้นปีสอง ชั้นปีสาม ชั้นปีสี่ และชั้นปีห้า... ซูลั่วมองเห็นความอิจฉา ชื่นชม นับถือ และยอมจำนนในแววตาของพวกเขา เวลานี้แทบจะไม่เหลือร่องรอยความริษยาจากศิษย์คนใดอีก

หญิงสาวรู้ว่าการก้าวกระโดดในครั้งนี้ของนางเป็นไปอย่างรวดเร็ว เร็ว... เร็วเสียจนไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาทันได้คิดจะเป็นคู่ต่อสู้ของนางด้วยซ้ำ

ทันใดนั้นเอง หัวคิ้วของซูลั่วก็กระตุกเล็กน้อย เพราะจู่ๆ นางก็สัมผัสได้ว่าในห้วงภวังคจิตอันกว้างใหญ่ประหนึ่งผืนทะเลสาบสีครามของนางเกิดละอองฝนสีครามโปรยปรายลงมา หยาดฝนพรำกระทบกับผิวทะเลสาบ ทะเลสาบสีครามเป็นแหล่งรวมพลังจิตของนาง เหมือนกับจุดตันเถียนที่กักเก็บพลังวิเศษและพลังมารอย่างไรอย่างนั้น

ห้วงภวังคจิตของซูลั่วไม่ได้ยกระดับขึ้นมานานแล้ว ทว่าหลังจากละอองฝนสีครามโปรยปรายลงมา ทะเลสาบแห่งจิตของนางก็ขยายอาณาเขตเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่า

ซูลั่วเบิกตากว้างอ้าปากค้าง เกิดอะไรขึ้นกันแน่ นางยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง ไฉนห้วงภวังคจิตถึงยกระดับขึ้นอย่างพรวดพราดเช่นนี้ ทว่าไม่นานซูลั่วก็ระลึกถึง... พลังแห่งศรัทธา!

นี่คือพลังแห่งศรัทธา!

เวลานี้ชื่อเสียงของนางเลื่องลือไปทั่วสำนักวิชาหลวง ทุกคนยอมรับนับถือนางจากใจ พวกเขาเลื่อมใสและศรัทธานางอย่างไร้ข้อกังขา หยดละอองฝนเหล่านั้นแท้จริงแล้วก็คือพลังแห่งศรัทธาของศิษย์แต่ละคนนั่นเอง สำนักวิชาหลวงมีศิษย์จำนวนเท่าใด คนเหล่านี้นับเป็นหนึ่งในสิบของผู้มียุทธ์แห่งแดนมารก็ว่าได้!

ไม่นานอ๋องรุ่ยก็รับรู้เรื่องที่ซูลั่วสอบผ่านขึ้นชั้นปีหกแล้ว เนื่องจากอาจารย์สวีมารายงานเขาในทันที

“ฮ่าๆ ฮ่าๆ” อ๋องรุ่ยนั่งเงยหน้าหัวเราะก้องอยู่ในลานตำหนัก หัวเราะหัวเราะ แล้วก็หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง หัวเราะจนน้ำตาไหลเป็นทาง

พระชายาอ๋องรุ่ยยืนมองพระสวามีอยู่ใกล้ๆ แต่มิได้เอ่ยคำใด เพราะนางเข้าใจดีว่า ใครก็ตามที่ถูกข่มเหงและพ่ายแพ้มาครึ่งชีวิต เมื่อชนะขึ้นมา

อย่างไม่คาดคิดก็ย่อมต้องใช้เวลาในการปรับสติอารมณ์

อ๋องรุ่ยหัวเราะอยู่ครึ่งชั่วยามกว่าจะสาแก่ใจ เขาจับมือชายาแล้วตะโกนก้องออกมา "ข้าดีใจ ดีใจ ดีใจมากเหลือเกิน..."

"หม่อมฉันเข้าใจเพคะ" พระชายาอ๋องรุ่ยลูบศีรษะอ๋องรุ่ย

"หมิ่นหมิ่นพ่ายแพ้แล้ว... ในที่สุดนางก็แพ้จนได้ ซ้ำยังแพ้ให้แก่ข้า..." อ๋องรุ่ยถึงกับร่ำไห้ออกมา

"เพคะ นางแพ้แล้ว..."

"หากนางแพ้ให้ข้าตั้งแต่แรก หาก..." อ๋องรุ่ยพูดไม่ออก

เขาอดนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตไม่ได้ เวลานั้นหมิ่นหมิ่นเอ่ย

"เสี่ยวรุ่ย หากเจ้าชนะข้าได้หนึ่งครั้ง ข้าก็จะปล่อยเจ้าไป ว่าอย่างไร"

นางยังพูดอีก *"เสี่ยวรุ่ย หากเจ้าชนะข้าได้หนึ่งครั้ง ข้าก็จะถอนคำสาปแช่งจากเจ้า ว่าอย่างไรเล่า"*

บางครั้งก็ยื่นข้อเสนอ *"เสี่ยวรุ่ย หากเจ้าชนะข้าได้หนึ่งครั้ง ระหว่างเราก็ให้เลิกแล้วต่อกันไป ดีหรือไม่"*

หากเจ้าชนะข้าได้หนึ่งครั้ง...

หากเจ้าชนะข้าได้หนึ่งครั้ง...

หลังจากล่วงเลยมาหลายปี ในที่สุดอ๋องรุ่ยก็เป็นผู้กุมชัยชนะเสียที!

"นังหนูซูเป็นดาวนำโชคของข้าโดยแท้ ตั้งแต่ที่ได้พบนาง เรื่องยากลำบากก็ล้วนแต่แปรเปลี่ยนมาง่ายดายแทบทั้งสิ้น" อ๋องรุ่ยยกมือขึ้นนับนิ้ว "เจ้าดูเถิด ครานั้นผู้ปรุงโอสถซือคงยังบอกว่าเจ้าก้อนกลมคงไม่รอดแน่แล้ว ทว่านังหนูซูแค่ฝังเข็มลงบนร่างเจ้าก้อนกลมเพียงไม่กี่ครั้ง เจ้าก้อนกลมก็กลับมากระโดดโลดเต้นได้ทันที ครั้งนี้ก็เหมือนกัน ข้าพ่ายแพ้มาครึ่งค่อนชีวิต แต่นังหนูซู... นาง... นางเป็นดาวนำโชคของพวกเราจริงๆ! ชาตินี้ข้าโชคดีเหลือเกินที่มีโอกาสได้พบเจอนังหนูซูผู้นี้..."

พระชายาอ๋องรุ่ยระบายยิ้มบางยามมองอ๋องรุ่ยที่ดื่มจนเมามาย และพูดลิ้นพันกันเพราะความตื่นเต้นยินดี นางอาจไม่เห็นด้วยกับคำพูดอื่นของอ๋องรุ่ย

ทว่าประโยคสุดท้ายนางกลับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ตำหนักอ๋องรุ่ยโชคดีเพียงไรที่ได้รู้จักกับดาวนำโชคอย่างซูลั่ว...

ขณะที่ดาวนำโชคอย่างซูลั่วเวลานี้ก็กำลังตื่นเต้นยินดีอยู่ในใจอย่างมากไม่แพ้กัน นางยืนสงบนิ่งอยู่กับที่ รับพลังแห่งศรัทธามหาศาลที่ถั่งโถมเข้ามา พร้อมกับสายตายกย่องนับถือและเปี่ยมศรัทธาคู่แล้วคู่เล่า

ทุกคนจมอยู่ภายใต้บรรยากาศอันสงบนิ่งและเงียบงัน ไม่รู้ว่าใครนั่งลงขัดสมาธิแล้วเข้าสู่ภวังค์ฝึกยุทธ์เป็นรายแรก

จากนั้นไม่นาน... ต่อให้เป็นคนที่สมองทึ่มทื่อแค่ไหนก็ยังสัมผัสได้ถึงคลื่นพลังมารแปลกประหลาดระลอกนั้น แม้พวกเขาจะไม่รู้ว่ามันคือพลังแห่งศรัทธา แต่เรื่องนี้ก็ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางแต่อย่างใด เพราะพวกเขารู้ว่ามันคือของดี!

ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงทรุดตัวลงกับพื้นแล้วเข้าภวังค์ฝึกยุทธ์ทันทีทันใด อาศัยคลื่นพลังแห่งศรัทธาระลอกนี้ทำให้หลายคนที่พลังยุทธ์ติดอยู่ในชั้นคอขวดสามารถที่จะทะลุขึ้นไปได้อีกระดับหนึ่ง ยามนี้หลายคนไม่อาจพรรณนาความรู้สึกซาบซึ้งใจที่มีต่อซูลั่วออกมาเป็นวาจาได้เลย แต่เรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาก็คือ ตอนที่เปิดเปลือกตาขึ้นมาอีกครั้ง ซูลั่วกลับจากไปโดยไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว...

“ศิษย์พี่ซูเล่า นางหายไปไหนแล้ว หากไม่ได้ลำแสงวิเศษจากนางพลังยุทธ์ที่ติดอยู่ชั้นคอขวดมานานของข้าก็คงไม่ทะยานขึ้นไปอีกขั้น ข้าอยากจะขอบคุณนางต่อหน้า”

“ศิษย์พี่ซูผละไปตั้งนานแล้ว แต่ก็ใช่ว่าเจ้าจะไม่มีโอกาสขอบคุณนางอีก พรุ่งนี้ก็ต้องเจอกันมิใช่หรือไร”

“จริงด้วย พรุ่งนี้เป็นการทดสอบจบของศิษย์พี่ชั้นปีหก ใช่แล้ว พรุ่งนี้ศิษย์พี่ซูต้องเข้าร่วมทดสอบด้วยอย่างแน่นอน”

ไม่เพียงบรรดาศิษย์ทั้งหลาย แม้แต่อาจารย์ประจำสำนักวิชาหลวง รวม

ไปถึงคนภายนอกที่ทราบข่าวนี้ก็ล้วนแต่เชื่อมั่นว่า วันพรุ่งนี้ซูลั่วจะมาร่วมการทดสอบจบชั้นปีหกอย่างแน่นอน!

ในเวลาเดียวกันนี้ มุมโอษฐ์ของจักรพรรดิมารก็ยกสูงขึ้นเผยให้เห็นรอยแย้มพระสรวล ทรงทราบอยู่แล้วว่าสายพระเนตรของตนดีเพียงใด และนังหนูซูยอดเยี่ยมแค่ไหน แต่เรื่องที่ทรงคิดไม่ถึงก็คือ นังหนูซูจะสร้างผลงานที่โดดเด่นสะดุดตาถึงเพียงนี้... สมแล้วที่เสด็จแม่ชมเชยนางมากมาย คำประเมินเหล่านั้นไม่เกินจริงเลยสักนิด นังหนูผู้นี้คือสตรีที่เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบ

สตรีผู้เพียบพร้อมเช่นนี้ถูกกำหนดให้เป็นฮองเฮาแห่งแดนมารนั่นเอง...

จักรพรรดิมารทรงตัดสินใจแล้วว่า หลังจากซูลั่วสำเร็จการศึกษาจากสำนักวิชาหลวงแล้ว พระองค์ก็จะแสดงเจตจำนงของพระองค์ให้เป็นที่ประจักษ์ ส่วนตำแหน่งฮองเฮาแห่งแดนมารในเวลานี้...

"รับราชโองการ" จักรพรรดิมารโบกพระหัตถ์

ไห่กงกง... หัวหน้าขันทีก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าพระพักตร์ทันที

"ฝ่าบาท..."

"สั่งปลดฮองเฮา" จักรพรรดิมารตรัสสั้นๆ ง่ายๆ และตรงประเด็นทันที

ไห่กงกงชะงักอึ้งอยู่กับที่... มีราชโองการสั่งปลดฮองเฮา? ตำแหน่งฮองเฮานี้คิดจะปลดก็ปลดง่ายๆ หรือไรกัน เรื่องนี้เกี่ยวข้องพัวพันกับหลายฝ่ายนัก!

"มัวตะลึงอะไรกัน" จักรพรรดิมารทรงแค่นเสียงในลำคอ

"พ่ะย่ะค่ะ กระหม่อมจะดำเนินการทันที" ไห่กงกงมองรอยแย้มพระสรวลกับความภาคภูมิใจที่ปรากฏในสีพระพักตร์ของจักรพรรดิมาร สายตาของเขาก็ปรายมองไปยังสารฉบับหนึ่งบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว

'ซูลั่วสอบผ่านขึ้นชั้นปีหกด้วยคะแนนเต็ม รองเจ้าสำนักหมิ่นหมายจะรับนางเป็นศิษย์ แต่ถูกปฏิเสธ...'

ไห่กงกงหลุบตาลง ในใจใคร่ครวญแล้วว่า หากแม่นางซูได้รับการแต่งตั้งเป็นฮองเฮาแห่งแดนมารเมื่อใด เขาต้องปรนนิบัติรับใช้นางโดยไม่ให้มีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง และจะละเลยนางไม่ได้อย่างเด็ดขาด...

จวนสกุลกงซี

กงซีหมิ่นก้าวพรวดพราดเข้ามาในห้องของกงซีจื๋อ เขาเดือดดาลเสียจนสะกดกลั้นอารมณ์ไม่อยู่ ปากก็คำรามลั่น "ท่านพ่อ! ท่านรู้หรือไม่ ซูลั่วผ่านการทดสอบแล้ว! นางขึ้นชั้นปีหกแล้ว!"

กงซีจื๋อปรายตามองบุตรชาย เขาได้รับข่าวนี้ก่อนที่อีกฝ่ายจะรู้ด้วยซ้ำ

"ท่านพ่อ ท่านไปวิหารราชครูมาแล้วมิใช่หรือขอรับ ได้พบราชครูหรือไม่ ราชครูว่าอย่างไรบ้าง จะจัดการซูลั่วเลยหรือไม่ขอรับ" กงซีหมิ่นกำมือแน่น ยิ่งเห็นซูลั่วไต่สถานะสูงขึ้นเท่าไร เห็นนางมีชื่อเสียงมากขึ้นเท่าไร เห็นผู้คนยกย่องนับถือนางเพิ่มขึ้นเท่าไร ความเคียดแค้นชิงชังของเขาก็ยิ่งสุมแน่นขึ้นทุกที

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ กงซีจื๋อกลับขมวดคิ้วเล็กน้อย "เรื่องนี้... รีบร้อนไม่ได้"

"ไฉนถึงรีบร้อนไม่ได้ นี่เป็นเรื่องเร่งด่วนนะขอรับ!" กงซีหมิ่นเอ่ยเสียงดัง

กงซีจื๋อขึงตาใส่อีกฝ่าย "นี่เป็นเจตนาของราชครู เจ้าร้อนใจอะไรกัน ซูลั่วมิใช่คนที่มีสถานะสามัญธรรมดา คิดจะโค่นล้มนางมีหรือจะจัดการได้อย่างง่ายดาย แม้แต่ราชครูยังต้องระมัดระวัง แล้วนับประสาอะไรกับเจ้าและข้า"

"ราชครูรับปากว่าจะช่วยพวกเราจริงๆ หรือขอรับ ราชครูทำสีหน้าเช่นไร เขาจะช่วยพวกเรากระชากหน้ากากซูลั่วจริงๆ ใช่หรือไม่ วิเศษเหลือเกิน!" กงซีหมิ่นตื่นเต้นจนแทบจะเต้นผาง

กงซีจื๋อนึกถึงตอนที่เขาไปพบราชครูอี้ชิง...

ราชครูอี้ชิงมิใช่ผู้ที่ใครอยากพบก็จะพบได้ง่ายๆ แม้แต่เขาซึ่งมีสถานะ

เป็นพี่ชายของฮองเฮาก็ยังต้องส่งเทียบเชิญไปตามลำดับ สุดท้ายราชครูอี้ชิงก็เปิดโอกาสให้เขาเข้าพบ ณ วิหารราชครูสูงเสียดฟ้า

ราชครูอี้ชิงยืนหันหลังให้เขา ชายเสื้อพัดพลิ้วไปตามแรงลม ราศีอันสูงศักดิ์และพลังกดดันที่น่าเกรงขามแผ่ซ่านออกมาจากบุรุษที่เปรียบประหนึ่งเทพเจ้าผู้บริสุทธิ์ผ่องใส

เมื่อเผชิญหน้ากับราชครูอี้ชิง กงซีจื๋อก็อดเหงื่อซุ่มฝ่ามือไม่ได้ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจออกมาแรงๆ ด้วยเกรงว่าลมหายใจของตนจะทำให้ชายหนุ่มอาภรณ์ขาวสะอาดเบื้องหน้าแปดเปื้อนได้ อันที่จริงเขาไม่ได้มองหน้าราชครูด้วยซ้ำไป แล้วมีหรือจะรู้ว่าอีกฝ่ายทำสีหน้าเช่นไร

แต่เรื่องที่เขาพอจะเบาใจอยู่บ้างก็คือ ราชครูอี้ชิงไม่ได้ปฏิเสธ และตอบตกลงที่จะสืบความเรื่องนี้

“อ้อ แล้วลู่เหรินเจี่ยประจำกององครักษ์เสื้อครามผู้นั้นเล่า ลูกคิดดูแล้วเรื่องนี้ควรแจ้งให้ผู้บัญชาการโหวหยางทราบดีกว่านะขอรับ ให้ผู้บัญชาการโหวหยางกราบทูลฝ่าบาท เช่นนี้ก็เท่ากับลงมือจากสองทาง...” กงซีหมิ่นเสนอความเห็น “ซูลั่วหมายจะปีนขึ้นสูงมิใช่หรือ เช่นนั้นก็รอให้นางปีนขึ้นไปที่สูงเสียก่อน แล้วค่อยดึงนางให้ตกลงมาอย่างแรง!”

กงซีจื๋อขึงตามองกงซีหมิ่น “ราชครูพาตัวลู่เหรินเจี่ยไปแล้ว ในเมื่ออีกฝ่ายจะสานต่อเรื่องนี้เอง เจ้าก็สงบท่าทีลงเสีย หยุดเต้นแร้งเต้นกาเสียทีเลี่ยงมิให้ราชครูไม่พอใจขึ้นมา”

“ขอรับ...” แม้ว่ากงซีหมิ่นจะผิดหวังเล็กน้อย แต่พอคิดว่าราชครูผู้มีสถานะสูงส่งลึกลับและผู้คนยกย่องนับถือรายนั้นตกปากรับคำแล้ว เขาก็วางใจไปกว่าครึ่งค่อน

ยามสามก่อนรุ่งอรุณจะมาเยือน ท่ามกลางความมืดมิดที่มองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า

จัตุรัสหน้าแดนลี้ลับมังกรเทวะที่เงียบสงบเป็นนิจในยามปกติ บัดนี้เต็ม

ไปด้วยผู้คนแน่นขนัดล้นหลามประหนึ่งดวงดาวที่พร่างพราวอยู่กลางท้องฟ้า ไม่เพียงแต่ศิษย์ในสำนักวิชาหลวง แม้แต่ท่านอาจารย์ก็มุ่งหน้ามายังที่นี่เกือบทั้งหมด ทุกคนกำลังยืนรอให้ฟ้าสางเงียบๆ

จนกระทั่งถึงกลางยามเฉิน สีหน้าของพวกเขาก็เต็มไปด้วยแววตื่นเต้นยินดี ในใจเชื่อมั่นว่าซูลั่วจะต้องสร้างปาฏิหาริย์ในการสอบจบชั้นปีหกครั้งนี้อย่างแน่นอน เพราะนางคือลั่วลั่วผู้เปี่ยมล้นด้วยปาฏิหาริย์นั่นเอง

แต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะรอเก้อเสียแล้ว... สอบจบชั้นปีหก? ใครบอกว่าซูลั่วจะสอบจบการศึกษากัน?

เป้าหมายที่นางเข้าศึกษาในสำนักวิชาหลวงก็เพื่อจะได้เดินทางเข้าไปสู่แดนลี้ลับมังกรเทวะ และใช้ชีวิตที่นั่นราวครึ่งปี จากนั้นค่อยหาโอกาสที่เหมาะสมที่สุดกลับออกมา ด้วยเหตุนี้ซูลั่วจึงมุ่งหน้าเข้าสู่แดนลี้ลับมังกรเทวะตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว ทว่านอกจากนางแล้ว คนอื่นหาได้รับรู้เรื่องนี้ไม่ ไม่เพียงแต่ไม่รู้ ซ้ำพวกเขายังคิดว่าซูลั่วน่าจะเข้าทดสอบจบชั้นปีหกเสียอีก

กลางยามเฉินกับอีกสองเค่อ... ประตูแดนลี้ลับมังกรเทวะแห่งสำนักวิชาหลวงก็ปิดตัวลงช้าๆ

เวลานี้ซูลั่วยืนปักหลักนิ่งอยู่กลางแดนลี้ลับมังกรเทวะ แดนลี้ลับมังกรเทวะมิใช่สถานที่แปลกใหม่สำหรับซูลั่ว โชคดีที่ก่อนหน้านี้นางอ่านตำราในหอตำราหลวงมาก่อน ตำรากว่าห้าแสนเล่มย่อมมีบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแดนลี้ลับมังกรเทวะอย่างไม่ต้องสงสัย นอกจากนี้เกรงว่าคงมีนางเพียงคนเดียวที่มีสิทธิ์เข้าถึงหอตำราหลวง ศิษย์รายอื่นๆ ไม่มีวาสนาอย่างนางแน่นอน

ซูลั่วหวนคิดทบทวนถึงข้อมูลที่บันทึกเอาไว้ในตำรา

แดนลี้ลับมังกรเทวะเป็นสถานที่จำลองแดนมารเมื่อครั้งบรรพกาล แดนมารในครานั้นมิได้ปกคลุมด้วยสภาพอากาศขมุกขมัวครึ้มสลัวเหมือนเช่นในปัจจุบันนี้ แต่สว่างไสว ร่มรื่น ทั้งยังมีอากาศอบอุ่นไม่ต่างจากดินแดนแห่งจิต

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองแสงอาทิตย์ที่ไม่ได้พบพานมานาน...

ตำแหน่งที่ซูลั่วหยุดยืนอยู่ในเวลานี้เป็นป่าทึบแห่งหนึ่ง เมื่อกวาดตามอง

ไปรอบๆ ด้าน นอกจากต้นไม้ใบหญ้าแล้วก็ไม่มีสิ่งใดอีก

ที่นี่คือที่ใดกัน กงซีหนิงอยู่ที่ไหน เป้าหมายเดียวของการเดินทางเข้าสู่แดนลี้ลับมังกรเทวะก็คือเสาะหากงซีหนิง และชิงกระบองเก้าตะวันกลับคืนมาจากอีกฝ่าย ทว่าบัดนี้นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนอยู่ที่ใด แล้วจะไปตามหากงซีหนิงจากที่ไหนกัน

ในตอนนี้เอง เสียงแสกสากก็ดังมาจากที่ไกลๆ ซูลั่วหูไวและมีสายตาเฉียบคม หลังจากได้ยินเสียง นางก็ทะยานตัวขึ้นไปอยู่บนคาคบไม้ พื้นที่บริเวณนี้เต็มไปด้วยต้นไม้เก่าแก่สูงเสียดฟ้า ก้านใบเขียวชอุ่มหนาทึบ หลังจากที่ร่างบางของซูลั่วแทรกตัวเข้าไปในพุ่มไม้ตรงตำแหน่งหนึ่ง และก่อไอมารอำพรางกลิ่นอายรอบกายแล้ว หากมิใช่ผู้มียุทธ์ที่พลังยุทธ์เหนือชั้นกว่านางก็ไม่มีวันสังเกตพบอย่างแน่นอน

หลังจากซ่อนตัวดีแล้ว ซูลั่วที่ปักหลักอยู่ในตำแหน่งสูงก็กวาดตาสำรวจสิ่งแวดล้อมรอบด้าน เบื้องหน้าเป็นลานหญ้ากว้าง ยามที่ลมโชยมา ต้นหญ้าสีเขียวสลับเหลืองก็พัดพลิ้วไหวเอนประหนึ่งเกลียวคลื่น ท่ามกลางลานหญ้าสูงท่วมเอว ซูลั่วมองเห็นศีรษะดำผลุบๆ โผล่ๆ วับๆ แวมๆ คนกลุ่มนั้นทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนว่ากำลังพากันหนีตาย!

คนกลุ่มนั้นมีอยู่ด้วยกันราวสิบราย ทั้งหมดแต่งกายอย่างชนพื้นเมืองดั้งเดิม ร่างกายท่อนบนปกคลุมด้วยผ้าหนึ่งผืน เผยให้เห็นผิวสีทองแดงที่ตัดกับเส้นผมสีดำ ท่อนล่างสวมกระโปรงหนังสัตว์ ใบหน้าแต่งแต้มหลากสีสันห้อยเขี้ยวสัตว์ไว้บนลำคอ ด้านหลังของพวกเขาคือหมีน้ำตาลสี่เขาดุร้ายฝูงหนึ่งที่ยามนี้ตามไล่ล่าอย่างไม่ลดละ

ชนพื้นเมืองทั้งสิบมีร่างกายแข็งแกร่งกำยำสูงใหญ่ ทว่ายามที่เผชิญหน้ากับหมีน้ำตาลสี่เขา พวกเขากลับดูตัวเล็กกระจ้อยร่อยไปทันที

แม้หมีน้ำตาลสี่เขาจะมีเพียงสามตัว ทว่าพวกมันกลับเป็นฝ่ายเหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ซูลั่วยังพบว่าหมีน้ำตาลสี่เขาทั้งสามตัวนี้มีเจ้านายเพราะนางเห็นผู้มียุทธ์สามรายถือคันธนูไล่ล่าตามมาด้านหลัง นอกจากนี้ซูลั่ว

ยังสังเกตเห็นว่าบนคันธนูและหน้าผากของชนพื้นเมืองทั้งสิบคนที่ทะยานหนีอยู่นั้นมีสัญลักษณ์รูปเปลวเพลิงทุกราย ซูลั่วเคยเห็นสัญลักษณ์นี้จากในตำรา มันเป็นสัญลักษณ์ประจำชนเผ่าเพลิง ชนเผ่าดั้งเดิมกลุ่มใหญ่ในแดนลี้ลับมังกรเทวะ

สำหรับผู้มียุทธ์สามรายที่ถือธนูตามมาเบื้องหลัง ซูลั่วประเมินดูจากสีผิวและเครื่องแต่งกายของคนเหล่านั้น ก็พอคะเนได้ว่าคนกลุ่มนี้เป็นพวกอารยชน หากมนุษย์จากชนเผ่าอารยะไล่ล่าชนพื้นเมือง แสดงว่าชนพื้นเมืองเหล่านั้นต้องมีของบางอย่างที่พวกเขาต้องการอย่างแน่นอน

ระหว่างที่ซูลั่วใคร่ครวญอยู่นั้น หมีน้ำตาลสี่เขาตัวที่รุกไล่อยู่ด้านหน้าสุดก็กระโจนเข้าไปขย้ำขาของชนพื้นเมืองวัยกลางคนรายหนึ่ง

“อ๊าก!” ชนพื้นเมืองรายนั้นเปล่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความหวาดกลัว เขาคิดจะตอบโต้ ทว่ารูปร่างของหมีน้ำตาลสี่เขาใหญ่โตกว่าเขาถึงห้าเท่า เขาจะเอาแรงที่ไหนมาต้านทานพละกำลังของมันได้

ผู้ที่วิ่งนำไปด้านหน้าสุดของขบวนคือบุตรชายของชายวัยกลางคนรายนั้น เป็นเด็กหนุ่มที่มีใบหน้าอ่อนเยาว์เกลี้ยงเกลา ตอนที่เขาหันกลับมาเห็นว่าบิดาของตนถูกหมีน้ำตาลสี่เขาขย้ำขาและดิ้นไม่หลุดอยู่นั้น

“ท่านพ่อ!” เด็กหนุ่มตะโกนออกมา จากนั้นก็โผย้อนกลับไปยังทิศทางเดิมอย่างไม่ลังเล

ฟิ้วๆ

ลูกธนูในมือพุ่งเข้าใส่หมีน้ำตาลสี่เขาในเวลาเดียวกัน โดยไม่สนใจว่าร่างเล็กๆ ของตนยามที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าหมีน้ำตาลสี่เขานั้นจะเล็กกระจ้อยร่อยเพียงใด

“รีบหนีเร็ว!” ดวงตาของชนพื้นเมืองวัยกลางคนแทบจะปูดโปนออกมา ขณะคำรามอย่างเกรี้ยวกราดเท่าที่คนใกล้ตายจะแผดเสียงออกมาได้ ทว่าลูกธนูในมือเด็กหนุ่มกลับพุ่งออกมาไม่หยุด ไม่มีท่าทีว่าจะผละถอยหรือหลบหนีไป

ลูกธนูของเด็กหนุ่มพุ่งแหวกอากาศจนเกิดเสียง 'หวึ่ง' แต่สำหรับหมีน้ำตาลสี่เขาที่หนังหนาแล้ว ก็ทำให้มันแค่คันยุบยิบเท่านั้น ไม่ได้สร้างบาดแผลเลยแม้แต่นิด

เด็กหนุ่มหน้าแดงก่ำ แววตาสาดประกายเหี้ยมเกรียม แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงในเรื่องนี้ได้ เรื่องที่น่าสังเวชกว่านั้นก็คือ ทันทีที่เด็กหนุ่มชะงักฝีเท้า ชนพื้นเมืองทั้งแปดรายที่นำไปเบื้องหน้าก็จำต้องหยุดขบวนลงด้วยเช่นกัน

ไม่นานพวกเขาทั้งกลุ่มก็ถูกล้อมเอาไว้ด้วยหมีน้ำตาลสี่เขา จากนั้นสองฝ่ายก็เข้าต่อสู้ห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด กลุ่มชนพื้นเมืองไม่ได้สื่อสารกันด้วยภาษาแดนมารปัจจุบัน แต่เป็นภาษาบรรพกาลซึ่งมีแต่พวกเขาที่เข้าใจ

เดิมซูลั่วฟังไม่ออก ทว่าระยะเวลาหนึ่งปีในหอตำราหลวงนับเป็นช่วงเวลาที่สำคัญกับซูลั่วเป็นอย่างยิ่ง ซ้ำยังจะสร้างความประหลาดใจระคนยินดีให้แก่นางในเส้นทางอันยาวนานหลังจากนี้อีกไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ด้วยเหตุนี้เองตอนที่ซูลั่วได้ยินเสียงสนทนาของเหล่าชนพื้นเมือง หญิงสาวจึงเข้าใจทั้งหมด

ไม่นานชนพื้นเมืองก็เหลือปักหลักมั่นเพียงสามราย ขณะที่เจ็ดรายล้มระเนระนาดลงไปกองอยู่กับพื้น

"ฮ่าๆ!" ชายสามคนจากชนเผ่าอารยะก้าวออกมา ก่อนเดินยิ้มเจ้าเล่ห์มาหยุดลงเบื้องหน้าชนพื้นเมือง

"เป็นเจ้า!" หนึ่งในคนที่น่าจะเป็นหัวหน้ากลุ่มชนพื้นเมืองอุทานเสียงหลงออกมาทันทีที่เห็นฝ่ายตรงข้าม "เป็นพวกเจ้า!"

"ยังจำพวกเราได้?" ทั้งสามคนหัวเราะออกมาอย่างเหนือกว่า

"ครั้งก่อนเป็นเจ้าที่ขโมยศิลาเพลิงไป เป็นพวกเจ้า! ส่งศิลาเพลิงคืนมา!" ชนพื้นเมืองทั้งสามเป็นเดือดเป็นแค้นอย่างมาก

เนื่องจากในกลุ่มชนเผ่าอารยะทั้งสามนี้ มีคนหนึ่งปิดตาขวาด้วยผ้าดำ คนหนึ่งแขนขวาขาดด้วน... เพราะเหตุนี้เอง ชนพื้นเมืองถึงจดจำได้ในทันทีว่าพวกเขานี่เองที่เป็นหัวขโมยบุกมาปล้นศิลาเพลิงในครั้งก่อน

ศิลาเพลิง... ดวงตาของซูลั่วสว่างวาบ ใช่แล้ว ชนเผ่าเพลิงเป็นชนเผ่าผู้สร้างศิลาเพลิง พวกเขาก่อศิลาเพลิงขึ้นได้จากการฝึกยุทธ์ และศิลาเพลิงเหล่านี้ก็มีมูลค่าสูงลิบลิ่วในท้องตลาด

ศิลาเพลิงเป็นต้นกำเนิดของธาตุไฟ ถ้าเช่นนั้น... ศิลาเพลิงกลายพันธุ์ก็น่าจะก่อให้เกิดเพลิงพิสดารได้! เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ซูลั่วตาวาวทันทีที่ได้ยินเรื่องนี้

ก่อนหน้านี้บัวสีชาดเสพเพลิงพิสดารจากพญาหงส์เพลิงไปเล็กน้อย แต่เพียงเท่านั้นก็ยังทำให้เจ้าบัวสีชาดเกิดความเปลี่ยนแปลงด้านพลังยุทธ์ครั้งใหญ่ น่าเสียดายที่เพลิงพิสดารจากพญาหงส์เพลิงมีน้อยไปสักนิด ไม่เพียงพอให้เจ้าบัวสีชาดเสพอย่างเต็มอิ่ม

เรื่องที่ผู้อื่นไม่รู้ ทว่าซูลั่วกล้าตบอกยืนยันก็คือนางรู้ว่าบรรพบุรุษของชนเผ่าเพลิงคือผู้ใด แท้จริงแล้วบรรพบุรุษของชนเผ่าเพลิงก็คือพญาหงส์เพลิงนั่นเอง เพราะเหตุนี้ชนเผ่าเพลิงจึงก่อศิลาเพลิงขึ้นมาได้ สำหรับบัวสีชาดแล้วศิลาเพลิงนับว่าเป็นอาหารบำรุงกำลังชั้นยอด

ขณะที่ซูลั่วกำลังใคร่ครวญอยู่นั้น กลุ่มชนเผ่าเพลิงก็ถูกชนเผ่าอารยะทั้งสามคุมตัวเอาไว้แล้ว

“เจ้าจะทำอะไร!” ชนเผ่าเพลิงเอ่ยอย่างเดือดดาล

“พวกเจ้าสร้างศิลาเพลิงได้มิใช่หรือไร ฮ่าๆ หากควักจุดตันเถียนของพวกเจ้าออกมา พวกเราก็จะสามารถศึกษาวิธีการก่อศิลาเพลิงขึ้นได้ใช่หรือไม่ พวกเจ้าก็อย่าโทษพวกเราเลย นี่เป็นคำสั่งจากกุนซือของพวกเราให้มาจับตัวพวกเจ้า ทุกคน จับชนพื้นเมืองที่หมดสติไปแล้วขึ้นหลังหมีน้ำตาลสี่เขาเสีย แค่สิบคนก็น่าจะพอให้ท่านกุนซือเอาไว้ศึกษาแล้ว”

ชนเผ่าอารยะสามรายหิ้วคอชนเผ่าเพลิงแล้วจับพวกเขาโยนไปบนหลังหมีน้ำตาลสี่เขาราวกับโยนกระสอบผ้าป่าน จากนั้นก็นำเชือกมาผูกเอาไว้อย่างแน่นหนา กลุ่มชนเผ่าเพลิงโมโหเสียจนสั่นเทาไปทั้งร่าง พูดคำใดไม่ออกเลย

ซูลั่วได้ยินคำเรียกขานจากปากของชนเผ่าเพลิงรายอื่น และรู้ว่าหัวหน้า

กลุ่มชนเผ่าเพลิงคือบุตรชายของหัวหน้าเผ่า เวลานี้เจ้าตัวกำลังคำรามอย่างเกรี้ยวกราด

“เด็กชนเผ่าเพลิงที่หายสาบสูญไปก่อนหน้านี้เป็นฝีมือของพวกเจ้าที่จับตัวไปใช่หรือไม่!”

ชนเผ่าอารยะพากันหัวเราะลั่น “พวกเราจับไปเอง แล้วอย่างไรเล่า คิดจะแก้แค้นหรือ ชาตินี้อย่าฝันเลย ชาติหน้าหวังว่าพวกเจ้าจะจดจำความแค้นในครั้งนี้ไว้ได้ แล้วค่อยมาสะสางเอาคืนก็แล้วกัน ฮ่าๆ!” เอ่ยจบพวกเขาก็ตบลงที่แผ่นหลังของหมีน้ำตาลสี่เขา เป็นสัญญาณให้พวกมันลุกขึ้น

ทว่าในตอนนี้เอง เงาร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าทุกคน เจ้าของร่างเป็นสตรี ถ้าจะพูดให้ชัดก็คือเป็นดรุณีสาวผู้มีโฉมหน้างดงามยากจะหาผู้ใดเทียบเทียมคนหนึ่ง ใบหน้านั้น... ดวงตาคู่นั้น... น่ามองเสียจนพวกเขาไม่อาจละสายตาได้

“มะ...แม่นางผู้นี้เป็นใคร คนในเผ่าพวกเจ้าหรือ” เจ้าตัวหัวหน้ากลุ่มเผยสีหน้าหยาบช้าออกมาอย่างชัดแจ้ง

ชนเผ่าเพลิงที่ถูกจับมัดตัวอยู่บนหลังหมีน้ำตาลสี่เขาเผยแววฉงนออกมาทางดวงตา เพราะพวกเขาไม่รู้จักซูลั่ว แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้เอ่ยวาจาใดออกมาแม้แต่นิดเดียว

“แม่นางน้อย เจ้าจะเป็นใครก็ช่าง แต่ในเมื่อพบกันแล้วก็ถือว่าเจ้าเป็นคนของพวกเรา ไปด้วยกันเสียดีๆ” เจ้าคนตัวสูงพูดพลางกระโจนเข้าไปหาซูลั่วด้วยความลิงโลด

สวรรค์! ชีวิตนี้เขาไม่เคยพบเจอสตรีนางใดที่งดงามถึงเพียงนี้มาก่อน แม่นางผู้นี้ต้องเป็นของเขาเท่านั้น

ตอนที่ฝ่ามือดำมะเมื่อมคู่นั้นยื่นเข้ามาหาซูลั่ว...

ฉัวะ! เสียงอาวุธปะทะเนื้อดังกังวาน

ทั้งหมดหันไปมองตามเสียง ก่อนพบภาพตรงหน้าที่ทำให้ทุกคนอกสั่นขวัญแขวน ยามนี้เจ้าหนุ่มชนเผ่าอารยะตัวสูงใหญ่ที่ยิ้มกริ่มเข้าไปหาซูลั่วราย

นั้นถูกกระบี่ฟันเข้าที่ศีรษะ คมมีดผ่าลงมาถึงกลางลำตัว คนทั้งคน... จู่ๆ ก็ถูกผ่าร่างออกเป็นสองท่อน!

ทุกคนเบิกตากว้างมองซูลั่ว ไม่ว่าจะเป็นชนเผ่าอารยะที่เหลืออีกสองรายหรือว่าชนพื้นเมืองทั้งสามที่ยังคงมีสติ ยามนี้พวกเขาพากันมองหญิงสาวด้วยสายตาตระหนกตกใจและไม่อาจจะเชื่อได้ ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

"นะ...นี่มันพลังยุทธ์ขั้นเทวะ!"

"สวรรค์! เทพธิดาผู้งดงามยื่นมือเข้ามาพิทักษ์ชนเผ่าเพลิงของพวกเราอย่างนั้นหรือ"

"พลังยุทธ์ช่างน่าอัศจรรย์ใจโดยแท้ พละกำลังของนางไม่ห่างชั้นกับหัวหน้าเผ่าของเราเลยกระมัง อ๋าว เจ้าว่าใช่หรือไม่"

อ๋าวเป็นหัวหน้ากลุ่มในครั้งนี้ บิดาของเขาก็คือหัวหน้าเผ่าแห่งชนเผ่าเพลิง อ๋าวมีอายุราวยี่สิบปี ผิวสีเข้มประหนึ่งเหรียญสำริดโบราณ ใบหน้าคมสันโดยเฉพาะดวงตาดำขลับคู่นั้นที่วับวาวเป็นประกาย ทั้งยังลึกล้ำประหนึ่งบ่อน้ำ เวลานี้นัยน์ตาที่เต็มไปด้วยแววตื่นเต้นยินดีจับจ้องไปที่ซูลั่ว อ๋าวคิดว่าโชคดีของพวกเขามาเยือนในครานี้แล้ว

ชนเผ่าอารยะสองรายเห็นสหายของตนถูกสังหาร พวกเขาก็ตื่นตระหนกอย่างมาก ทั้งคู่ไม่คิดแก้แค้น เพราะพลังยุทธ์ของซูลั่วลึกล้ำเกินกว่าที่พวกเขาจะคาดเดาได้ แค่นางกวัดแกว่งกระบี่ก็สังหารสหายของเขาจนหมดลมหายใจอย่างง่ายดาย ชนเผ่าอารยะทั้งสองหมุนตัวกลับแล้วเผ่นหนีในทันที ทิ้งหมีน้ำตาลสี่เขาเอาไว้ที่เดิม คนหนึ่งกระโจนหนีไปทางซ้าย อีกคนทะยานหายไปทางขวา พร้อมเพรียงและรวดเร็วราวกับนัดกันไว้ เดิมพวกเขาคิดว่าไม่ว่าซูลั่วจะไล่ล่าไปทางใด พวกเขาคนใดคนหนึ่งย่อมหนีรอดไปได้ ทว่า...

ซูลั่วไม่ได้ไล่ตามคนเหล่านั้นเอง แต่ตัดเชือกที่พันธนาการคนชนเผ่าเพลิง และเอ่ยออกมาเพียงคำเดียว "ตามไป!"

ชนเผ่าเพลิงเคียดแค้นชิงชังชนเผ่าอารยะเข้ากระดูกดำ พวกเขาพุ่งออก

ไปสองทาง สำหรับหมีน้ำตาลสี่เขา เมื่ออยู่ภายใต้พลังกดดันอันแข็งแกร่งของซูลั่ว มันก็ไม่กล้าแม้แต่จะขยับกาย ทำได้เพียงนอนหมอบลงกับพื้นอย่างศิโรราบ

แม้ชนเผ่าเพลิงจะบาดเจ็บ แต่เพราะมีแรงขับเคลื่อนเป็นความแค้น พวกเขาจึงรวบตัวชนเผ่าอารยะทั้งสองไว้ได้ด้วยกำลังคนที่มากกว่า พวกเขาจับเป็น มิได้สังหารศัตรู ทั้งนี้ก็เพราะเด็กในชนเผ่าของพวกเขายังอยู่ในกำมือฝ่ายตรงข้าม ฉะนั้นคนคู่นี้จึงยังต้องมีลมหายใจ

ตอนที่ชนเผ่าเพลิงถอนกำลังและกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง พวกเขาก็มองซูลั่วด้วยสายตายกย่องนับถือ อ๋าวซึ่งมีตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มก้าวออกมาหยุดอยู่เบื้องหน้าซูลั่ว จากนั้นก็คารวะนางตามธรรมเนียมชนเผ่าเพลิง

“อ๋าวแห่งชนเผ่าเพลิง ขอขอบคุณแม่นางที่ช่วยชีวิต” อ๋าวนำกลุ่มชนเผ่าเพลิงที่เหลือคุกเข่าลงข้างหนึ่งเพื่อคำนับซูลั่ว

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว “เล็กน้อยเท่านั้น มิควรค่าให้กล่าวถึง แต่ว่า... ข้าอยากสอบถามพวกเจ้าถึงคนคนหนึ่ง”

“ไม่ทราบว่าแม่นางต้องการสอบถามถึงผู้ใดเล่า” อ๋าวถามขึ้น

“กงซีหนิง เคยได้ยินนามนี้หรือไม่” ซูลั่วเดินทางมาในแดนลี้ลับมังกรเทวะก็เพื่อตามหากงซีหนิง นี่เป็นเป้าหมายหลักที่สำคัญที่สุดของนาง ส่วนเรื่องอื่นนั้นเป็นลำดับรองลงไป

“กงซีหนิง?” อ๋าวเอียงศีรษะใคร่ครวญก่อนจะส่ายหน้า “ไม่เคยได้ยินมาก่อน”

จากนั้นเขาก็หันไปถามสหาย “พวกเจ้าเคยได้ยินหรือไม่”

ชนเผ่าเพลิงที่เหลือพากันโคลงศีรษะ

“อย่างไรเสีย... แม่นางกลับไปที่เผ่าของเราดีหรือไม่ ผู้เฒ่าพยากรณ์ของเราอาจจะช่วยชี้แนะให้แม่นางได้” อ๋าวทอดสายตาลึกล้ำมองซูลั่ว

‘ไปชนเผ่าเพลิง...’ ซูลั่วรู้ว่ายามนี้ชนเผ่าเพลิงกำลังเผชิญกับเรื่องยุ่งยากบางประการ ทว่าความยุ่งยากนี้สำหรับผู้ที่มีพลังยุทธ์ระดับนางแล้วก็หาได้ยาก

เย็นอันใดไม่ นางเพิ่งเดินทางเข้ามาในแดนลี้ลับมังกรเทวะแห่งนี้เป็นครั้งแรก ยังไม่มีพาหนะใดไว้ใช้เดินทาง หากได้ไปตั้งต้นที่ชนเผ่าเพลิงและทำความรู้จักกับอาณาเขตแถบนี้สักหน่อยก็น่าจะดีไม่น้อย

ด้วยเหตุนี้ซูลั่วจึงพยักหน้าตอบตกลง

พอเห็นว่าซูลั่วเต็มใจจะกลับไปกับพวกเขา ชนเผ่าเพลิงต่างก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง พวกเขากลัวว่าซูลั่วจะปฏิเสธแล้วผละไปตามเส้นทางของนาง หากเป็นเช่นนั้น พวกเขาจะตอบแทนบุญคุณในครั้งนี้ได้อย่างไรกัน

อ๋าวลอบดีใจอยู่ลึกๆ เพราะสมาชิกกลุ่มของเขามีทั้งคนที่บาดเจ็บและสลบไสลไม่ได้สติ กำลังในการต่อสู้ลดทอนเหลือเพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น สภาพของพวกเขาในเวลานี้จึงตกเป็นเป้าโจมตีของสัตว์อสูรในป่าลึกได้อย่างง่ายดาย โอกาสเอาชีวิตรอดมีไม่ถึงสิบในร้อยด้วยซ้ำ ฉะนั้นอ๋าวจึงมองซูลั่วแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“มุ่งหน้าไปชนเผ่าเพลิงครานี้ ผู้เฒ่าพยากรณ์จะช่วยท่านได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้ แต่ในเส้นทางนี้ หากพวกเราหมายจะจ้างวานท่าน ท่านจะว่าอย่างไร”

ซูลั่วกวาดตามองบรรดาชนเผ่าเพลิงที่บาดเจ็บไม่มากก็น้อยแล้วหัวเราะเสียงแผ่ว “จ้างวานอย่างไร”

“สมบัติอื่นในชนเผ่าของเราอาจไม่มีมูลค่านัก ทว่าศิลาเพลิงเป็นสิ่งที่ผู้คนแย่งชิงกันครอบครอง ถ้าเช่นนั้นก็จ้างวานด้วยศิลาเพลิง ว่าอย่างไร” ดูเหมือนว่าอ๋าวจะไม่เคยเจรจาต่อรองกับคนภายนอก ยามนี้เขาเกาศีรษะแกรกๆ ด้วยท่าทางขัดเขิน

ซูลั่วยิ้มพร้อมกับพยักหน้า

“ศิลาเพลิงคนละสิบก้อน มอบศิลาเพลิงให้ผู้มีพระคุณคนละสิบก้อน หากใครเห็นต่างก็ก้าวออกมา” อ๋าวหันกลับไปมองสหายที่เหลือ

สหายรายหนึ่งชิงตะโกนออกมาก่อน “ได้ คนละสิบก้อน”

ตอนที่ชนเผ่าอารยะสองรายซึ่งถูกพันธนาการได้ยินว่าชนเผ่าเพลิงยินดีมอบศิลาเพลิงจำนวนหนึ่งร้อยก้อนเป็นค่าจ้างวาน พวกเขาก็เบิกตากว้างอ้าปาก

ค้าง เผ่าของพวกเขาวางแผนอย่างยากลำบากมานาน ทั้งปล้นสะดมและสังหารผู้คน ทว่าสุดท้ายแล้วยังชิงศิลาเพลิงมาได้ไม่ถึงหนึ่งร้อยก้อนด้วยซ้ำ ศิลาเพลิงล้ำค่าเพียงใดกัน แต่เจ้าชนเผ่าเพลิงพวกนี้กลับยกให้คนนอกอย่างหน้าใหญ่ใจโตเช่นนี้

ซูลั่วไม่รู้ว่าศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อนมีมูลค่าเท่าไร ทว่าพอเห็นชนเผ่าอารยะทั้งสองรายพากันสูดลมหายใจเย็น นางก็รู้ว่าครานี้ตนเองได้กำไรแล้ว

จากป่าลึกแห่งนี้ไปยังหมู่บ้านชนเผ่าเพลิงต้องผ่านภูเขาหิมะลูกใหญ่ ผ่านป่าหนาม รวมไปถึงทะเลน้ำแข็ง

หลังจากใช้เวลาร่วมสิบวัน ในที่สุดซูลั่วก็พาชนเผ่าเพลิงทั้งหมดกลับมายังถิ่นฐานของพวกเขา

หมู่บ้านชนเผ่าเพลิงตั้งอยู่ในดินแดนที่โอบล้อมด้วยผืนน้ำหนึ่งด้าน ภูเขาสามด้าน ในเส้นทางที่ผ่านมาอ๋าวแนะนำความเป็นมาของเผ่าพันธุ์ให้ซูลั่วรู้จัก พวกเขาคือชนเผ่าเพลิง ทว่าก็เป็นเพียงชนเผ่าเพลิงสายรองเท่านั้น ในอดีตอันไกลโพ้น บรรพบุรุษของพวกเขาแยกตัวออกมาจากเผ่าเพลิงสายหลัก จากนั้นก็ก่อตั้งรกรากขึ้น ณ บริเวณนี้ หลังจากเวลาล่วงเลยไป ชนเผ่าเพลิงสายรองก็ขยายเผ่าพันธุ์ใหญ่ขึ้น จนเวลานี้มีประชากรกว่าหนึ่งหมื่นคนแล้ว

หัวหน้าเผ่าเพลิง ณ ดินแดนนี้คือบิดาของอ๋าว แต่เนื่องจากได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ในครั้งก่อน ดังนั้นเวลานี้เขาจึงทุ่มกำลังทั้งหมดไปกับการบ่มเพาะอ๋าว เพื่อให้เขาสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าเผ่าคนถัดไป

ซูลั่วเก็บสมุนไพรระหว่างทางแล้วคั้นเป็นโอสถให้อ๋าวกับสหาย ถึงกระนั้นก็ยังออกฤทธิ์รักษาได้ดีเกินคาด บาดแผลสมานอย่างรวดเร็ว เรื่องนี้ยิ่งทำให้ชนเผ่าเพลิงยกย่องนับถือซูลั่วมากขึ้น และคิดว่าหญิงสาวช่างลึกลับยิ่งนัก

มีชนเผ่าเพลิงสองรายในกลุ่มที่เดินทางล่วงหน้าเพื่อนำข่าวไปแจ้งให้คนในเผ่ารู้ก่อนแล้ว ดังนั้นตอนที่อ๋าวนำสมาชิกที่เหลือเดินทางมาถึง เส้นทาง

บนเขาที่มุ่งหน้าสู่ถิ่นพำนักจึงเต็มไปด้วยชนเผ่าเพลิงที่มาเฝ้ารอ

อ๋าวสั่งให้สหายคุมตัวชนเผ่าอารยะสองรายไปขังไว้ จากนั้นก็พาซูลั่วไปพบผู้เฒ่าพยากรณ์เป็นลำดับแรก

ผู้เฒ่าพยากรณ์เป็นชายชรารูปร่างผอมแห้ง ผิวดำคล้ำ ทว่าอาภรณ์สีขาวที่สวมขับให้เขาดูบริสุทธิ์ผ่องใสประหนึ่งเทพเซียน ผู้เฒ่าพยากรณ์นั่งหันหลังให้ซูลั่ว นางจึงไม่ได้เห็นโฉมหน้าของอีกฝ่ายนัก แต่ก็ยังสัมผัสได้ถึงรังสีอ่อนโยนและอบอุ่นที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างของอีกฝ่าย ให้ความรู้สึกราวกับแสงอาทิตย์สว่างไสวที่เต็มไปด้วยความอุ่นซ่าน

อ๋าวก้าวเข้าไปกระซิบความข้างหูผู้เฒ่าพยากรณ์สองสามประโยค ผู้เฒ่าพยากรณ์ไม่มีท่าทีตอบสนองในคราแรก ทว่าหลังจากนั้นเบาะรองนั่งที่อีกฝ่ายนั่งขัดสมาธิอยู่ก็ค่อยๆ หมุนกลับมา ก่อนผู้เฒ่าพยากรณ์จะเผชิญหน้ากับซูลั่วในที่สุด

ตอนที่เห็นใบหน้าของผู้เฒ่าพยากรณ์ ซูลั่วก็รู้สึกคุ้นหน้าเป็นอย่างยิ่ง ราวกับว่าเคยเจอคนผู้นี้ที่ไหนมาก่อน... แต่นางเพิ่งมายังแดนมารแห่งนี้ได้ไม่นาน คนที่รู้จักก็มีน้อยนิดเพียงหยิบมือ นางจะเคยพบผู้เฒ่าพยากรณ์แห่งชนเผ่าเพลิงมาก่อนได้อย่างไรกัน ถ้าเช่นนั้นนางเคยพบใบหน้านี้จากที่ใดกัน ซูลั่วเอียงศีรษะครุ่นคิด ทว่ายังไม่ทันได้ทบทวนความทรงจำ ผู้เฒ่าพยากรณ์ก็ลืมตาขึ้นมาเสียก่อน ดวงตาคู่นั้นลึกล้ำประหนึ่งบ่อน้ำ ทั้งยังราบเรียบไร้คลื่น และฉายแววชาญฉลาดเจ้าปัญญาออกมา

ซูลั่วยังไม่ทันเอ่ยวาจาใด ก็ได้ยินผู้เฒ่าพยากรณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ

“เข้ามา”

หญิงสาวเดินเนิบนาบไปหยุดเบื้องหน้าผู้เฒ่าพยากรณ์

“นั่งลง” ผู้เฒ่าพยากรณ์ส่งสัญญาณทางสายตาเป็นเชิงให้ซูลั่วนั่งลงบนเบาะรองนั่ง

ซูลั่วนั่งลงโดยไม่คิด

“ออกไป” ครั้งนี้ผู้เฒ่าพยากรณ์ปรายตามองไปทางอ๋าวแวบหนึ่ง

ผู้เฒ่าพยากรณ์มีอำนาจน่าเกรงขามในชนเผ่าเพลิง แค่เอ่ยวาจาสั้นๆ อ๋าวก็รีบน้อมกายรับทันที จากนั้นก็ผละจากไปโดยไม่แม้แต่จะเหลือบตามองซูลั่วอีก

หลังจากอ๋าวออกไปแล้ว สายตาของผู้เฒ่าพยากรณ์ก็จับนิ่งมาที่ซูลั่ว นัยน์ตาคู่นั้นลึกล้ำปานบ่อน้ำเก่าแก่ ขณะที่สีหน้าก็นิ่งสงบ

"เจ้าเป็นผู้ที่มาจากโลกภายนอก" ผู้เฒ่าพยากรณ์มองซูลั่วแล้วเอ่ยออกมาด้วยความมั่นใจ

สำหรับชนพื้นเมือง ณ แดนลี้ลับมังกรเทวะ ที่นี่คือแผ่นดินที่พวกเขาถือกำเนิดและใช้ชีวิตสืบทอดกันมารุ่นสู่รุ่น เป็นดินแดนที่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง แตกต่างจากซูลั่ว... แดนลี้ลับมังกรเทวะแห่งนี้ไม่ต่างอันใดจากอาณาจักรจำลอง นางเป็นคนนอก และพวกเขาเป็นเพียงชีวิตที่สมมติขึ้นเท่านั้น

ทว่าหลังจากได้ยินวาจานี้ของผู้เฒ่าพยากรณ์ ซูลั่วถึงตระหนักได้ว่าแท้จริงแล้วแดนลี้ลับมังกรเทวะเป็นอีกหนึ่งมิติคู่ขนานนั่นเอง

ผู้เฒ่าพยากรณ์หรี่ตามองซูลั่ว "เจ้ารู้หรือไม่ แม้คนชนเผ่าเพลิงจะชิงชังชนเผ่าอารยะ ทว่าก็ยังยินดีที่จะให้อภัยพวกเขา ทว่าสำหรับคนภายนอกแล้ว... พวกเขากลับสังหารไม่เว้น"

ซูลั่วขมวดคิ้ว "เพราะอะไร"

"เพราะคนภายนอกเป็นผู้ทำลายล้างชนเผ่าเพลิง ครานั้นแม้ชนเผ่าเพลิงจะเป็นชนเผ่าที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร ถึงกระนั้นก็มีประชากรจำนวนเพียงหมื่นเท่านั้น ความแค้นเรื่องทำลายล้างเผ่าพันธุ์มิอาจอยู่ร่วมแผ่นดินได้ เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า" ผู้เฒ่าพยากรณ์มองซูลั่วนิ่ง

"ที่นี่มิใช่ชนเผ่าเพลิงสายรองหรอกหรือ..." ซูลั่วจำได้ว่าอ๋าวเป็นคนบอกนางเองว่า เผ่าของพวกเขาเป็นชนเผ่าเพลิงสายรองที่แยกตัวมาจากเผ่าพันธุ์สายตรง ชนเผ่าเพลิงสายตรงนั้นอาศัยอยู่ในดินแดนที่ไกลโพ้นกว่านี้

ผู้เฒ่าพยากรณ์เปล่งเสียงหัวเราะพิลึกพิลั่นออกมา หัวใจของซูลั่วก็กระตุกวูบทันที ไม่รู้ว่าเพราะอะไร นางเชื่อว่าวาจาของผู้เฒ่าพยากรณ์ต่างหาก

คือสิ่งที่เชื่อถือได้ สำหรับอ๋าว... คาดว่าเขาคงเอ่ยไปตามความเชื่อที่ชนเผ่าเพลิงสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่นกระมัง?

เป็นอย่างที่คิด ผู้เฒ่าพยากรณ์เอ่ยช้าๆ “หากไม่ยึดมั่นว่าจะกลับคืนสู่เผ่าพันธุ์สายตรงในสักวัน คนเหล่านี้คงจะมอดม้วยดับดิ้นกันไปหมดแล้ว มีหรือจะดำรงเผ่าพันธุ์มาได้ถึงทุกวันนี้”

“เหตุใดผู้เฒ่าพยากรณ์ถึงกล่าวว่าข้าเป็นคนจากโลกภายนอกเล่า” เพราะอะไรถึงสงสัยว่านางมาจากโลกภายนอก แต่ไม่คิดว่านางเป็นหนึ่งในชนเผ่าอารยะ?

ผู้เฒ่าพยากรณ์ยิ้มให้ซูลั่วทว่าไม่ตอบคำถาม ไม่เพียงแต่ไม่ตอบ ซ้ำยังถามซูลั่วกลับ “เจ้าต้องการตามหาผู้ใด”

ยามที่เผชิญหน้ากับผู้เฒ่าพยากรณ์ที่แสนลี้ลับ ซูลั่วก็เกิดความรู้สึกบางอย่างขึ้นในใจ... นางเคยพบคนผู้นี้มาก่อน ทว่าเคยพบที่ไหน... ไม่ว่าจะคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกเสียที!

“กงซีหนิง” ซูลั่วเอ่ยออกมาง่ายๆ

“กงซี... หนิง” ผู้เฒ่าพยากรณ์สะบัดแขนเสื้อ พริบตานั้นผลึกแก้วขนาดสองกำปั้นก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าซูลั่ว

ผลึกแก้วลูกนี้มีสีดำขมุกขมัว ต่างจากผลึกแก้วที่ซูลั่วรู้จักอย่างสิ้นเชิง ทว่าไม่นานซูลั่วก็พบว่าสีดำมะเมื่อมในผลึกแก้วค่อยๆ จางลง ก่อนจะกลายเป็นผลึกแก้วกระจ่างใสแวววาวแทน จากนั้นเงาร่างของคนผู้หนึ่งที่อยู่บนยอดเขาก็ปรากฏขึ้น คนในผลึกแก้วยามนี้นั่งหลับตาขัดสมาธิเพื่อฝึกยุทธ์ เขาอยู่ในภวังค์ลืมตน

ซูลั่วมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากระบองทอประกายแวววาวอันหนึ่งปักอยู่ที่ศีรษะของคนผู้นั้น ซ้ำมันยังเคลื่อนตัวเข้าผนึกเป็นส่วนเดียวกับร่างกายทีละนิ้วๆ...

กงซีหนิง! คนผู้นี้คือกงซีหนิงจริงๆ! ส่วนนั่นก็คือกระบองเก้าตะวันที่ซูลั่วเสาะหาด้วยความยากลำบาก และบัดนี้กำลังถูกผนึกเข้าสู่ร่างของกงซีหนิง

แล้ว!

"ถูกต้อง! นี่คือคนที่ข้าตามหา" ซูลั่วเอ่ยออกมาด้วยความตื่นเต้น

อันที่จริงในคราแรกนางไม่ได้คาดหวังกับผู้เฒ่าพยากรณ์รายนี้นัก แต่เพราะเวลานี้จนปัญญาจริงๆ จึงได้ยอมตกปากรับคำขอของอ๋าว และเดินทางกลับมายังหมู่บ้านชนเผ่าเพลิงพร้อมคนเหล่านั้น แต่เรื่องที่ทำให้หญิงสาวต้องประหลาดใจระคนยินดีในเวลานี้ก็คือ นางสามารถเห็นภาพของกงซีหนิงผ่านผลึกแก้วของผู้เฒ่าพยากรณ์ได้จริงๆ

ผู้เฒ่าพยากรณ์มองซูลั่วแล้วยิ้มออกมาอย่างมีปริศนา

ซูลั่วสงบท่าทีลงทันใด เพราะนางตระหนักดีว่าผู้เฒ่าพยากรณ์ไม่มีทางบอกที่อยู่ของกงซีหนิงแก่นางง่ายๆ แน่ ซูลั่วลอบกำหมัดอยู่ในใจ นางต้องรู้ตำแหน่งของกงซีหนิงในเวลานี้ให้ได้

"ข้าจะไม่ถามว่าท่านทำได้อย่างไร แต่ข้าจะขอให้ท่านช่วยบอกตำแหน่งของกงซีหนิงให้ข้าที" ซูลั่วจ้องหน้าผู้เฒ่าพยากรณ์ "ท่านมีเงื่อนไขใดก็เชิญว่ามา"

ผู้เฒ่าพยากรณ์ยิ้มบาง "ไม่ว่าเงื่อนไขใด เจ้าก็จะรับปาก?"

ซูลั่วไม่ได้ตอบตกลงในทันที

ผู้เฒ่าพยากรณ์เอ่ยช้าๆ "หากข้าขอให้เจ้าพิทักษ์ชนเผ่าเพลิงเป็นเวลาหนึ่งร้อยปีเล่า?"

ซูลั่วสะท้านเยือกในใจ

หญิงสาวรู้ว่าระยะเวลาในแดนลี้ลับมังกรเทวะเท่ากับระยะเวลาในโลกภายนอก นั่นก็เท่ากับว่า หากนางอยู่ในแดนลี้ลับมังกรเทวะนานเกินไป ถึงตอนนั้นก็จะพลาดโอกาสช่วยเหลือหนานกงโม่เชิน และอาจจะพลาดโอกาสได้พบหนานกงหลิวอวิ๋นอีกครั้งด้วย พอคิดถึงเรื่องนี้ ซูลั่วก็โคลงศีรษะ

"เปลี่ยนเงื่อนไข"

ผู้เฒ่าพยากรณ์ไม่ได้บีบบังคับซูลั่ว แต่กลับผงกศีรษะคล้อยตาม "ถ้าเช่นนั้น... เจ้าก็ช่วยชนเผ่าเพลิงสืบหาตัวเด็กสิบคนที่หายไปก็แล้วกัน"

ซูลั่วมองผู้เฒ่าพยากรณ์ด้วยสายตาคลางแคลง

การตามหาร่องรอยของเด็กที่หายตัวไป สำหรับซูลั่วแล้ว นี่มิใช่ภารกิจที่ยากเย็นเกินไปนัก เนื่องจากนางจับตัวชนเผ่าอารยะกลับมาได้สองคน ซ้ำก่อนหน้านี้ยังรู้แล้วว่าการหายตัวไปของเด็กทั้งสิบรายนั้นเกี่ยวข้องกับพวกชนเผ่าอารยะนั่นเอง

หลังจากบรรลุข้อตกลงร่วมกันกับผู้เฒ่าพยากรณ์แล้ว ซูลั่วก็กลับออกมาจากเรือนพักของผู้เฒ่าพยากรณ์เงียบๆ

อ๋าวยังเฝ้ารออยู่ด้านนอกตลอด พอเห็นซูลั่ว เขาก็รีบเข้ามาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล “ว่าอย่างไรบ้าง ผู้เฒ่าพยากรณ์ช่วยไขข้อข้องใจให้ท่านได้หรือไม่”

ซูลั่วพยักหน้า “ผู้เฒ่าพยากรณ์ร้ายกาจจริงๆ แต่ข้ามีข้อสงสัยข้อหนึ่ง”

“อะไรหรือ” อ๋าวถาม

“ผู้เฒ่าพยากรณ์ช่วยข้าตามหาคนได้ แต่กับเด็กในเผ่าสิบคนที่หายสาบสูญไป ผลึกแก้วตามหาไม่พบหรือไร” ซูลั่วสบตากับอ๋าว

สีหน้าของอ๋าวฉายแววกลัดกลุ้มระทมทุกข์ “ผู้เฒ่าพยากรณ์ใกล้จะถึงวาระสุดท้ายแล้ว เก็บแรงได้ก็เท่ากับยื้อชีวิตได้อีกหนึ่งวัน ท่านไม่รู้หรอกว่าผู้เฒ่าพยากรณ์มีความหมายต่อชนเผ่าเพลิงของพวกเรามากเพียงไร”

ใกล้จะถึงวาระสุดท้าย? พอคิดถึงผู้เฒ่าพยากรณ์ผู้ผอมแห้งประหนึ่งท่อนฟืนที่ไหม้จนดำเป็นตอตะโก ทว่ากลับมีดวงตาที่ทอประกายเฉียบแหลมออกมา ซูลั่วก็รู้สึกสับสน

เพราะเหตุนี้ผู้เฒ่าพยากรณ์ถึงคะเนได้ตั้งแต่ต้นแล้วว่า หากชนเผ่าเพลิงนำกำลังไปช่วยเหลือเด็กๆ พวกเขาต้องบาดเจ็บล้มตายกันเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงเลือกนางให้ทำหน้าที่นี้ หากผู้เฒ่าพยากรณ์รู้ล่วงหน้าได้เช่นนี้แล้วละก็...

ซูลั่วใคร่ครวญ รู้สึกว่าผู้เฒ่าพยากรณ์ผู้มีสีหน้าเรียบเฉยนั้น แท้จริงแล้วลึกล้ำเกินหยั่งนัก หญิงสาวจึงเอ่ยกับอ๋าว “พาข้าไปพบชนเผ่าอารยะสอง

รายนั้น”

อ๋าวรีบเอ่ย “ทั้งสองคนนั้นถูกท่านพ่อของข้าไต่สวนแล้ว แม่นางซู ท่านอย่าสอดมือเข้าไปยุ่งเรื่องนี้เลย ท่านยังไม่เคยเผชิญหน้ากับน้ำมืออันโหดเหี้ยมร้ายกาจของชนเผ่าอารยะ หากพวกเขารู้ว่าท่านเข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้ ชีวิตนี้ท่านคงหนีไม่พ้นความยุ่งยากเป็นแน่”

“พูดเรื่องนี้เอาตอนนี้ไม่สายเกินไปหรือ” ซูลั่วเอ่ยเสียงขุ่น “ในเมื่อข้าเป็นคนช่วยพวกเจ้าเอาไว้ ก็เท่ากับว่าได้แสดงความเป็นปฏิปักษ์กับชนเผ่าอารยะแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น... ผู้เฒ่าพยากรณ์ของพวกเจ้าก็ยังตั้งเงื่อนไขกับข้าไว้ด้วย”

ในตอนนี้เอง เสียงกรีดร้องก็ดังขึ้นจากห้องคุมขังที่อยู่ไม่ไกลออกไป

“อ๊าก!”

สีหน้าของซูลั่วเปลี่ยนไปทันที ก่อนจะพุ่งตัวไปยังห้องคุมขังด้วยความเร็ว

ตอนที่นางไปถึงก็เห็นว่าชนเผ่าอารยะทั้งสองรายถูกพันธนาการเอาไว้อย่างหนาแน่น บัดนี้ตามร่างกายของทั้งคู่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดสดๆ หนึ่งในนั้นมีบาดแผลบริเวณลำคอเป็นทางยาว เลือดไหลทะลักออกมาไม่ขาดสาย

เวลานี้เบื้องหน้าของชนเผ่าอารยะทั้งสองคือชนเผ่าเพลิงสามราย ผู้นำกลุ่มเป็นบุรุษสูงวัยที่สวมผ้าโพกศีรษะ คลุมกายด้วยเสื้อขนสัตว์หนา รูปร่างของเขาผอมแห้งและเล็กแกร็น ตอนที่อีกฝ่ายหันกลับมาจ้องหน้าซูลั่ว สายตาคู่นั้นก็คมปลาบดุจปลายกระบี่

ข้างกายเขายังมีชายอาวุโสอีกสองราย และยามนี้ทั้งสองคนก็หันมาจ้องซูลั่วเขม็งเช่นกัน ท่าทางเคียดแค้นราวกับจะฉีกขย้ำนางเป็นชิ้นๆ

อ๋าวพุ่งเข้ามาพลางตะโกนลั่น “ท่านพ่อ! ผู้เฒ่ารอง! ผู้เฒ่าสาม!”

ซูลั่วมองหนึ่งในชนเผ่าอารยะที่ถูกทรมานจนเลือดแทบจะหมดตัว นางก็ก้าวพรวดเข้ามา หมายจะยื้อชีวิตอีกฝ่าย

ผู้เฒ่าสามคำรามลั่นใส่ซูลั่ว “เจ้าทำอะไร! เจ้าคิดจะช่วยพวกมันไว้ เจ้า

เป็นใครกันแน่!”

อ๋าวรีบก้าวออกมาแล้วเอ่ยเสียงดัง “แม่นางซูไม่ใช่ไส้ศึก นางเป็นผู้ที่ผู้เฒ่าพยากรณ์ได้พบหน้าแล้ว”

คำว่า ‘ผู้เฒ่าพยากรณ์’ ทรงอิทธิพลอย่างยิ่งต่อชนเผ่าเพลิง เป็นนามที่น่าเกรงขามยิ่งกว่านามของหัวหน้าเผ่าเสียอีก ดังนั้นทันทีที่อ๋าวเอ่ยเช่นนั้นออกมา ทั้งผู้เฒ่าสามและผู้เฒ่ารองก็ชะงักอึ้งไป

“ผู้เฒ่าพยากรณ์พบหน้านางแล้ว? ผู้เฒ่าพยากรณ์ว่าอย่างไรบ้าง” หัวหน้าเผ่าขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

อ๋าวตอบทันที “ผู้เฒ่าพยากรณ์กล่าวว่า ให้แม่นางซูช่วยพวกเราตามหาเด็กๆ ที่หายตัวไป อีกอย่าง... แม่นางซูยังช่วยชีวิตพวกเราทั้งสิบคนเอาไว้ หากไม่ใช่เพราะนางยื่นมือเข้าช่วยเหลือ พวกเราทั้งสิบก็คงไม่เหลือชีวิตรอดกลับมาแล้ว นอกจากนี้นางยังช่วยจับเชลยทั้งสองคนนี้กับหมีน้ำตาลสี่เขาอีกสามตัวกลับมาด้วย”

เมื่อผู้อาวุโสทั้งสามได้ยินเช่นนั้นก็ถึงกับลืมตอบสนองไปชั่วขณะ ได้แต่หันไปมองซูลั่วว่านางจะทำสิ่งใดกันแน่

ซูลั่วใช้วิธีการบางอย่างเค้นความชนเผ่าอารยะทั้งสองราย ก่อนจะได้ข้อมูลที่ต้องการจากปากพวกเขา ที่แท้คนกลุ่มนี้ก็มาจากหมู่บ้านสกุลอูแห่งแคว้นกู่อวิ๋น

หัวหน้าหมู่บ้านสกุลอูเป็นผู้ครอบครองธาตุไฟ เพราะเหตุนี้เขาจึงต้องการศิลาเพลิงของชนเผ่าเพลิงเพื่อใช้ในการฝึกยุทธ์ ทว่าชนเผ่าเพลิงหวงแหนศิลาเพลิงยิ่งชีพ แม้ว่าจะยอมทุ่มกำลังทรัพย์และกำลังคนไปเป็นจำนวนมาก ทว่าก็แลกศิลาเพลิงมาได้เพียงหยิบมือเท่านั้น ดังนั้นนายท่านอูจึงตัดสินใจว่าจะศึกษาและทดลองสร้างศิลาเพลิงขึ้นเอง

เขาออกคำสั่งให้คนในเผ่าจับตัวเด็กๆ ชนเผ่าเพลิงกลับมา หนึ่ง... ก็เพื่อศึกษา สอง... เพื่อสร้างหุ่นนักรบ! ซึ่งก็หมายความว่าหมู่บ้านสกุลอูจะเลี้ยงดูเด็กชนเผ่าเพลิงเยี่ยงสัตว์เลี้ยง หลังจากพวกเขาเติบโตขึ้นก็ใช้เป็นแหล่งผลิต

ศิลาเพลิงให้นายท่านอูฝึกยุทธ์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ นายท่านอูเลี้ยงแม่ไก่ จากนั้นก็รอให้แม่ไก่เติบใหญ่ แล้วออกไข่ให้เขา...

ทว่าเด็กเหล่านั้นเป็นคน พวกเขามีชีวิตจิตใจ ตอนที่ซูลั่วรู้ถึงต้นสายปลายเหตุ ประกายเย็นยะเยือกก็ผุดวาบขึ้นในดวงตา เจ้าบัวสีชาดของนางก็ต้องการศิลาเพลิงเช่นกัน ทั้งยังต้องการปริมาณมหาศาล... แต่นางไม่มีวันทำเรื่องโหดเหี้ยมพรรค์นี้เป็นแน่!

ซูลั่วถามอ๋าว "ผู้เฒ่ารองกับผู้เฒ่าสามอยู่ที่นี่ แล้วไฉนถึงไม่เห็นผู้เฒ่าใหญ่เล่า"

สีหน้าของอ๋าวพลันพิลึกพิลั่นอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะบอกเล่าต้นสายปลายเหตุให้ซูลั่วฟัง "ผู้เฒ่าใหญ่ไม่ลงรอยกับบิดาของข้า"

"เพราะอะไร"

"เมื่อก่อนพวกเขามีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ภายหลังท่านพ่อของข้าต้องพิษ อาการกำเริบจนร่างกายอ่อนแอลง ทว่าผู้เฒ่าใหญ่ยังมีพละกำลังแข็งแรง ผนวกกับซวิ่น... บุตรชายของผู้เฒ่าใหญ่ เขา..." อ๋าวเลือกคำที่จะใช้อยู่ครู่ "...ฉลาดกว่าข้าและมีฝีมือกว่าข้า"

แม้ว่าอ๋าวจะบอกเล่าเพียงผิวเผิน ทว่าซูลั่วกลับกระจ่างแจ้งถึงความขัดแย้งและการต่อสู้แย่งชิงอำนาจภายในได้เป็นอย่างดี

ก็เท่ากับว่าในตอนแรกหัวหน้าเผ่ามีพลังยุทธ์เป็นอันดับหนึ่งของเผ่า ทุกคนให้ความเคารพยกย่องเขาก็เพราะมิอาจต่อกรหรือเทียบชั้นได้นั่นเอง เพราะเหตุนี้จึงไม่มีใครคิดที่จะก้าวขึ้นไปแทนที่ตำแหน่งหัวหน้าเผ่า ทว่านับแต่ที่หัวหน้าเผ่าถูกยาพิษ ร่างกายของเขาก็อ่อนแอลง ซ้ำบุตรชายผู้เป็นทายาทสืบทอดก็ยังไม่ได้ความ ทำให้ใครบางคนมีใจคิดคดเป็นอื่น หมายจะช่วงชิงตำแหน่งนี้แทน

"ฝ่ายที่สนับสนุนผู้เฒ่าใหญ่มีมากกว่า?" ซูลั่วถาม

"ผู้เฒ่าใหญ่ยังไม่เท่าไร แต่ซวิ่น... เขาค่อนข้างจะหัวไว" อ๋าวเลือกใช้คำนี้ "คนรุ่นใหม่จำนวนมากพอใจในตัวเขา"

ซูลั่วพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจดี

“ซ้ำเขายังมีพลังยุทธ์อยู่ในขั้นดี ดีกว่าข้ามาก ทั้งยังฉลาดกว่าข้าด้วย” อ๋าวทำท่าทางกลัดกลุ้ม ก่อนก้มศีรษะต่ำลงอย่างอัดอั้นตันใจ

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว คนฉลาดมีอยู่เกลื่อนกลาด ฉลาดแต่จิตใจไม่บริสุทธิ์ เช่นนั้นก็อย่าฉลาดจะดีกว่า...

เดิมทีซูลั่วคิดว่าซวิ่นเป็นเพียงคนนอกที่ไม่เกี่ยวข้องกับนางก็เท่านั้น แต่ที่คาดไม่ถึงก็คือ ไม่นานนางก็ได้เผชิญหน้ากับซวิ่นที่ทุกคนกล่าวขานถึง หัวหน้าเผ่าเชิญซูลั่วไปพบ ก่อนจะปรึกษากับนางเรื่องการเดินทางไปช่วยเหลือเหล่าเด็กน้อย ณ หมู่บ้านสกุลอู

หัวหน้าเผ่าถามซูลั่ว “เจ้าคิดว่าจะออกเดินทางเมื่อใดดี”

ซูลั่วตอบ “ยิ่งเร็วก็ยิ่งดี”

หัวหน้าเผ่าถามอีกครั้ง “เพราะอะไร”

ซูลั่วอธิบาย “หนึ่ง... เด็กเหล่านั้นถูกจับตัวไป เป็นตายยากจะรู้ได้ หากพบพวกเขาเร็ว โอกาสรอดก็มีมาก สอง... ฉวยโอกาสตอนที่ข่าวการเสียชีวิตของชนเผ่าอารยะยังไม่เล็ดลอดออกไปรีบโจมตีอีกฝ่าย พวกเขาคงยังไม่ทันตระเตรียมแผนการตั้งรับพวกเรา”

แน่นอนว่าเรื่องสำคัญที่สุดก็คือ ยิ่งเสร็จภารกิจนี้ได้เร็วเท่าไร นางก็จะรู้ที่อยู่และตามหากงซีหนิงได้เร็วขึ้นเท่านั้น

ในตอนนี้เอง เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นจากด้านนอก “ฮ่าๆ ที่แท้พวกเจ้าก็มารวมตัวกันอยู่ที่นี่เอง ข้าตามหาตัวไปเสียทั่ว”

ซูลั่วเหลือบตามอง ก่อนจะเห็นผู้อาวุโสที่มีร่างกายกำยำรายหนึ่งเดินเข้าประตูมา

ใบหน้าของเขาสามัญธรรมดา ทว่าชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายเขากลับมีบุคลิกที่สะดุดตาผู้อื่น จากมุมที่ซูลั่วเห็น ชายหนุ่มผู้นี้หน้าตาหล่อเหลา ผิดแผกไปจากชนพื้นเมืองรายอื่นๆ ดูคล้ายคลึงกับพวกชนเผ่าอารยะมากกว่า รูปร่างของเขาสูงเพรียว ผอมแห้งเหมือนคนไร้เรี่ยวแรง แต่ซูลั่วสังเกตเห็นว่าอีกฝ่าย

ถือลูกเหล็กขนาดเล็กเอาไว้ในมือ และเวลานี้เขาก็กำลังบีบขยำราวกับมันเป็นก้อนดินเหนียวจนรูปทรงเปลี่ยนไป

ตอนที่ซูลั่วมองมา ซวิ่นก็เงยหน้าแล้วยกยิ้มตรงมุมปากให้นาง เผยรอยยิ้มบางที่คิดว่าน่าหลงใหลออกมา

"..." ซูลั่ว

'เจ้าคนป่าที่โอหังถือดี คิดว่าตนฉลาดและหลงตัวเองเป็นที่สุด!'

อ๋าวกระซิบข้างหูซูลั่ว "มารดาของเขาเป็นชนเผ่าอารยะที่ท่านพ่อช่วยชีวิตเอาไว้ ทว่าหลังจากคลอดเขาออกมา นางก็เสียชีวิต"

'อ้อ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเจ้าลูกผสมที่โอหังถือดี คิดว่าตนฉลาดและหลงตัวเองเป็นที่สุด!'

ซูลั่วไม่ได้เข้าแทรกเรื่องภายในชนเผ่าเพลิง นางนั่งรับฟังการเจรจาต่อรองของหัวหน้าเผ่ากับผู้เฒ่าใหญ่อยู่อีกทาง สุดท้ายหัวหน้าเผ่าก็เสนอว่าให้อ๋าวนำกองกำลังไปกลุ่มหนึ่ง ส่วนซวิ่นก็นำกำลังไปอีกกลุ่ม และทั้งสองกลุ่มนี้จะอยู่ภายใต้การดูแลของซูลั่ว

ผู้เฒ่าใหญ่แค่นเสียงในลำคอ "ให้นังหนูผู้นี้เป็นหัวหน้า? เจ้าล้อเล่นหรือไรกัน จะเป็นไปได้อย่างไร"

เมื่อหัวข้อสนทนาตกมาอยู่ที่ตัวนาง ซูลั่วจึงต้องก้าวออกมาพิทักษ์สิทธิ์ของตน "หากข้าต้องรับผิดชอบคนสองกลุ่มนี้ เช่นนั้นก็ต้องดูแลความปลอดภัยของพวกเขาทั้งหมดใช่หรือไม่"

หัวหน้าเผ่าพยักหน้า แต่ซูลั่วกลับโคลงศีรษะ

"ไม่ได้ ข้ารับผิดชอบคนมากมายถึงเพียงนี้ไม่ไหว"

วาจานี้ของซูลั่วเข้าทางซวิ่นพอดี เขาจึงเอ่ยกลั้วหัวเราะ "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ใครจะเป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นก็แล้วแต่ท่านหัวหน้าเผ่าแล้วกัน แต่สำหรับกลุ่มของพวกเรา พวกเราจะตกลงกันเอง ถึงตอนนั้นสองกลุ่มมาแข่งขันกัน ดูว่าใครจะช่วยเหลือคนได้ก่อน ว่าอย่างไร"

"ข้อเสนอนี้เข้าท่า! แต่ในเมื่อจะเดิมพัน เช่นนั้นมิสู้วางเดิมพันให้น่า

สนใจสักนิด?” ผู้เฒ่าใหญ่เอ่ยกลั้วหัวเราะ “พวกเราก็อายุมากแล้ว หัวหน้าเผ่าเองก็เช่นกัน สุขภาพไม่ดีแต่ไม่นอนพักผ่อน แบบนี้ร่างกายจะแข็งแรงขึ้นได้อย่างไร อนาคตเป็นของเด็กหนุ่มสาวเหล่านี้ ฉะนั้นพวกเราก็ควรรามือเสียแล้วปล่อยให้พวกเขาจัดการกันเอง”

ผู้เฒ่าใหญ่รู้ดีว่าความสามารถของเขาไม่อาจเทียบชั้นหัวหน้าเผ่าได้ ทว่าเขามีบุตรชายที่เก่งกาจ และบุตรชายของเขาก็เหนือกว่าเจ้าหนุ่มหน้าโง่ บุตรชายของหัวหน้าเผ่าผู้นั้นในทุกด้าน

หัวหน้าเผ่าทอดสายตาราบเรียบมองอีกฝ่าย

ผู้เฒ่าใหญ่เสนอ “หรือไม่ก็เดิมพันกันด้วยเรื่องนี้ หากใครเป็นฝ่ายเอาชนะได้ ตำแหน่งผู้สืบทอดหัวหน้าเผ่าก็ต้องตกเป็นของคนผู้นั้น ว่าอย่างไร”

นัยน์ตาของหัวหน้าเผ่าฉายแววซับซ้อน ทั้งเจ็บปวด โกรธขึ้ง กลัดกลุ้มและสารพัดอารมณ์ผสมผสานกันไปหมด

อ๋าวลุกพรวดขึ้นด้วยความแค้นเคือง เขากำมือแน่นแล้วถลึงตาใส่ผู้เฒ่าใหญ่ “หัวหน้าเผ่าคนต่อไปจะเป็นใครก็ขึ้นอยู่กับผู้เฒ่าพยากรณ์กำหนด มือของผู้เฒ่าใหญ่จะไม่ยาวเกินไปหรือไร!”

ผู้เฒ่าใหญ่ยิ้มทว่าไม่เอ่ยคำใด

ซูลั่วรู้ว่าผู้เฒ่าพยากรณ์ใกล้จะถึงวาระสุดท้ายแล้ว เขาเหลือเวลาอีกไม่นาน ไม่เพียงแต่หัวหน้าเผ่ากับอ๋าวที่รู้เรื่องนี้ แม้แต่ผู้เฒ่าใหญ่ก็ยังรับรู้ด้วยเช่นกัน เพราะเหตุนี้เขาถึงได้กล้าเอ่ยวาจาท้าทายเช่นนี้ออกมา

หญิงสาวโคลงศีรษะ ผู้เฒ่าใหญ่ใจร้อนเกินไป หากเขาอดทนรอต่ออีกสักนิด รอให้พิษในกายของหัวหน้าเผ่ากำเริบและผู้เฒ่าพยากรณ์ถึงวาระสุดท้ายเมื่อไร ถึงเวลานั้นชนเผ่าเพลิงจะมิตกอยู่ในกำมือเขาอย่างแน่นอนหรือไร แต่เพราะเขาใจร้อนเกินไป ใจร้อนจนกลายเป็นความผิดพลาด

นี่เป็นเรื่องภายในชนเผ่าเพลิง ซูลั่วไม่คิดที่จะสอดมือเข้าไปยุ่ง แต่ก็ไม่ต้องการให้เกิดเรื่องที่ขัดผลประโยชน์ของนาง ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงเลือกที่จะทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งโดยที่ยังไม่ผละไป

หัวหน้าเผ่าไอโขลกๆ ออกมา อ๋าวรีบก้าวเข้าไปประคองบิดาทันที ไม่มีใครคาดคิดว่าหัวหน้าเผ่าจะมองผู้เฒ่าใหญ่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม และตอบตกลงด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"ได้!"

ผู้เฒ่าใหญ่ตะลึงงัน ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าจะได้สติกลับคืนมา

ได้? หัวหน้าเผ่าตอบว่าได้? เขายอมตอบตกลงแล้ว?! ผู้เฒ่าใหญ่หันไปมองบุตรชายของตนอย่างไม่อยากจะเชื่อนัก

ทว่าตั้งแต่ซวิ่นก้าวเข้ามา สายตาของเขาก็จับจ้องมาที่ซูลั่วไม่ละไปไหน แม่นางโฉมงาม... ซวิ่นเชื่อว่าแม่นางที่งดงามเช่นนี้เป็นผู้ที่สวรรค์ตั้งใจจะมอบให้เขา ฉะนั้นนางจะต้องเป็นของเขา!

ขอเพียงก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งหัวหน้าเผ่าได้ แม่นางผู้นี้จะรอดพ้นเงื้อมมือของเขาหรือไรกัน ซวิ่นยิ้มพลางกวาดตามองทุกคน ก่อนจะเอ่ยอย่างมุ่งมั่น "หากข้าชนะ ไม่เพียงแต่ตำแหน่งผู้สืบทอดหัวหน้าเผ่าที่ต้องเป็นของข้า แม่นางซูผู้นี้ก็ต้องแต่งงานกับข้าเช่นกัน!"

ทันทีที่เอ่ยวาจานี้ออกมา บริเวณโดยรอบก็เงียบสงัดลงในพริบตา...

ผู้เฒ่าสามแทบจะเต้นผาง ได้แต่ชี้หน้าซวิ่นแล้วบริภาษก้อง "เจ้าเด็กคนนี้ช่างเรียกร้องเก่งนัก! จะให้แม่นางซูแต่งงานกับเจ้า? ล้อเล่นหรือไร! นางคือเทพธิดา เจ้ากล้าหมายตานางหรือ คางคกหมายกินเนื้อหงส์ฟ้าแท้ๆ!"

อ๋าวเองก็โมโหแทบแย่ ในความคิดของเขา ซูลั่วเปรียบประหนึ่งเทพธิดา เทพธิดาที่มิอาจแปดเปื้อนโลกีย์ได้

ซูลั่วหรี่ตามองอ๋าว "นี่คือคนที่เจ้าบอกว่า... ฉลาดมากอย่างนั้นหรือ"

อ๋าวพยักหน้าด้วยความมึนงง

ซูลั่วจนคำพูด "หากไม่เดิมพัน ตำแหน่งผู้สืบทอดหัวหน้าเผ่านี้ก็ต้องเป็นของเจ้าอยู่แล้ว เวลานี้อีกฝ่ายเรียกร้องให้เดิมพัน ซ้ำยังดึงข้าเข้าไปพัวพัน ใครตอบตกลงก็โง่เต็มทีแล้ว"

อ๋าวที่ได้สติกลับคืนมาร้องลั่นทันที "ว้าก! ไม่เดิมพัน ไม่เดิมพัน! ท่าน

พ่อ ไม่เดิมพันนะขอรับ”

หัวหน้าเผ่ายิ้มพลางผงกศีรษะ ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยวาจาอันใด ผู้เฒ่าใหญ่ก็เอ่ยแทรกขึ้นด้วยรอยยิ้มแสยะเสียก่อน “เมื่อครู่ลูกซวิ่นก็แค่ล้อเล่นเท่านั้น จะไปถือเป็นจริงเป็นจังได้อย่างไร การเดิมพันนี้ตกลงตามเงื่อนไขที่เอ่ยมาก่อนหน้า เอาแบบนี้ก็แล้วกัน”

ผู้เฒ่าใหญ่พูดจบก็ลากซวิ่นจากไปอย่างรวดเร็ว ด้วยกลัวว่าหัวหน้าเผ่าจะเอ่ยวาจาคัดค้านออกมา

หลังจากผู้เฒ่าใหญ่ผละไป สีหน้าของหัวหน้าเผ่าก็ทะมึนเยือก

ผู้เฒ่ารองกับผู้เฒ่าสามทำท่าจะเอ่ยอะไรออกมา แต่หัวหน้าเผ่ากลับโบกมือห้าม

แม้จะพยายามป้องกันทุกวิถีทาง ทว่าเหตุการณ์ก็ยังมาถึงเร็วกว่าที่คาดคะเนเอาไว้ แต่ก็ดีที่ผู้เฒ่าใหญ่ข่มใจไม่อยู่ ให้อีกฝ่ายข่มใจไม่ไหวตอนเขายังมีชีวิตย่อมดีกว่าลงมือในตอนที่เขาและผู้เฒ่าพยากรณ์จากโลกนี้ไปแล้ว

ซูลั่วมองหัวหน้าเผ่าก่อนจะโพล่งถาม “ศิลาเพลิงจะมอบให้ข้าเมื่อใด”

คำพูดโพล่งที่แทรกขึ้นมาของซูลั่วทำให้ทุกคนตั้งตัวไม่ทัน กลับเป็นหัวหน้าเผ่าที่ตอบสนองก่อนคนอื่นๆ เขาถามผู้เฒ่ารอง “ยังไม่ได้มอบ?”

ผู้เฒ่ารองยิ้มเฝื่อน “หากเป็นเมื่อก่อน เก็บกุญแจคลังไว้ที่ข้าคนเดียวจะโยกย้ายศิลาเพลิงก็เป็นเรื่องง่าย ทว่าบัดนี้ผู้เฒ่าสี่ขอร่วมดูแลคลังอีกคน จึงทำให้ช้าไปบ้าง”

หัวหน้าเผ่าขึงตา “ไป ไปเบิกศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อนมาเดี๋ยวนี้!”

ผู้เฒ่ารองเห็นสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังของหัวหน้าเผ่าก็พยักหน้ารับแล้วผละไป เพียงครู่เดียว ผู้เฒ่ารองก็กลับมาพร้อมศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อน เพียงแต่ว่าสีหน้าของเขาดูไม่ใคร่สบอารมณ์นัก

“หัวหน้าเผ่า ข้านำศิลาเพลิงออกมาหนึ่งร้อยก้อน อีกฝ่ายก็จะเบิกศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อนเช่นกัน บอกว่าทำเช่นนี้ถึงจะยุติธรรม” ผู้เฒ่ารองอัดอั้นอยู่ในอก

หัวหน้าเผ่าทำราวกับไม่ได้ยินวาจาของผู้เฒ่ารอง เขามอบศิลาเพลิงทั้งหมดให้ซูลั่วพลางเอ่ยกลั้วหัวเราะ “แม่นางซูต้องดูเรื่องน่าขันเสียแล้ว นี่คือศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อน ถือเป็นค่าตอบแทนที่เจ้าพิทักษ์พวกเขาทั้งหมดกลับมาถึงที่นี่”

ทุกคนคิดว่าดีร้ายอย่างไรซูลั่วก็น่าจะบอกปัดสักคำสองคำตามมารยาท ทว่า... ทันทีที่ได้ศิลาเพลิงมาครอง ซูลั่วก็โยนมันเข้าไปในมิติในพริบตาถัดมา

ทันทีที่บัวสีชาดได้กลิ่นของศิลาเพลิงนี้ มันก็กุมท้องแล้วร้องไม่หยุดปาก “หิวๆๆ”

เมื่อซูลั่วโยนศิลาเพลิงเข้ามา เจ้าบัวสีชาดก็อ้าปาก แล้วกระโจนเข้าไปเขมือบศิลาเพลิงด้วยความแม่นยำ

ในสายตาของบัวสีชาด ศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อนนี้ก็เหมือนกับซาลาเปาร้อนกรุ่น เวลานี้มันกัดแทะศิลาเพลิงคำแล้วคำเล่าด้วยความสำราญใจ ทว่าเรื่องที่ทำให้ซูลั่วถึงกับพูดไม่ออกก็คือ... ศิลาเพลิงหนึ่งร้อยก้อนถูกเจ้าบัวสีชาดกินจนเกลี้ยงในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที ซ้ำหลังจากนั้นมันยังลูบพุงกลมๆ อย่างไม่หนำใจ แล้วทอดสายตามองนางด้วยสีหน้าน่าสงสาร

“...ยังหิวอยู่”

หญิงสาวคว้ามือบัวสีชาดมาแล้วทาบปลายนิ้วตรวจชีพจรของมัน หญิงสาวสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าพลังของเพลิงพิสดารในกายบัวสีชาดเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมไม่น้อย ซ้ำยัง...

จู่ๆ ซูลั่วก็เผยสีหน้าอึ้งงันออกมา “เส้นลมปราณสีเทาเหล่านี้คือสิ่งใด”

เดิมเส้นลมปราณในกายบัวสีชาดล้วนแต่เป็นเส้นลมปราณสีแดงเพลิงทั้งสิ้น สีแดงชาดจึงจะนับว่าเป็นสีปกติของเปลวเพลิงทั่วไป ทว่าบัดนี้ในกายของเจ้าบัวสีชาดกลับเต็มไปด้วยเส้นลมปราณสีเทา ระหว่างที่ซูลั่วตระหนกตกใจอยู่นั้น บัวสีชาดกลับเอ่ยกับนางด้วยน้ำเสียงเหนือกว่า

“เห็นแล้วกระมัง? เห็นแล้วสิท่า! ข้าใกล้จะบรรลุพลังยุทธ์ระดับเซียนชั้นต้นแล้ว! ข้าจะบรรลุพลังยุทธ์ระดับเซียนชั้นต้นก่อนเจ้าแล้วนะ”

แม้ว่าพลังการต่อสู้ของซูลั่วจะเหนือชั้นอย่างมาก แต่ถึงอย่างไรพลังยุทธ์ที่แท้จริงของนางก็อยู่ในขั้นบรรลุเจ็ดดาวเท่านั้น ทว่าบัวสีชาดกลับทะยานไปที่ขั้นบรรลุเก้าดาวระดับสูงตอนปลาย ซ้ำยังดูเหมือนว่าจะพบหนทางก้าวไปสู่ระดับเซียนชั้นต้นเสียแล้ว

ซูลั่วไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้สัมผัสธรณีประตูขั้นนั้นด้วยซ้ำ เวลานี้เจ้าตัวอิจฉาจนแทบจะร่ำไห้ออกมาอยู่แล้ว!

เนื่องจากซูลั่วถอดจิตเข้าไปสื่อสารกับบัวสีชาดอยู่ในมิติติดตามกาย คนภายนอกจึงเห็นเพียงว่ายามนี้ดวงตาคู่นั้นของนางกำลังสาดประกายลิงโลดยินดี ภาพนี้เองทำให้พวกเขาเห็นแล้วอดประหลาดใจไม่ได้

“แม่นางซู? แม่นางซู?” หัวหน้าเผ่าเรียกซูลั่ว

“หือ?” ซูลั่วตื่นจากภวังค์เพราะเสียงเรียกของหัวหน้าเผ่า

“แม่นางซูดูเหมือนจะพอใจมาก?” หัวหน้าเผ่าเพียงแต่รู้สึกว่านัยน์ตาของซูลั่วสว่างวาบอย่างประหลาด ราวกับว่าเมื่อครู่มีเหตุการณ์บางอย่างที่เขาไม่รู้อุบัติขึ้นอย่างไรอย่างนั้น

แต่สิ่งที่หัวหน้าเผ่าไม่รู้ก็คือ เพียงพริบตาเดียวนี้เองที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาและชีวิตของชนเผ่าเพลิงครั้งใหญ่เลยทีเดียว

ซูลั่วมองหัวหน้าเผ่าแล้วถามตรงประเด็นทันที “ท่านหัวหน้าเผ่ามีศิลาเพลิงเท่าไร”

“ฮะ?”

พอซูลั่วเอ่ยคำถามนี้ออกมา สายตาของทุกคนก็พลันเปลี่ยนไปในทันใด

ซูลั่วเห็นหัวหน้าเผ่าชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เรียบเรียงคำพูดเพื่อจะตอบคำถามนาง หญิงสาวอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “เปลี่ยนคำถาม ท่านหัวหน้าเผ่าตั้งใจว่าจะใช้ศิลาเพลิงจำนวนเท่าใดแลกกับชีวิตของตนเอง”

“อ๊ะ?!”

ทุกคนอึ้งงันไปอีกหน หลายคนถึงกับลืมตอบสนองด้วยซ้ำ ไม่ใช่แค่ผู้เฒ่าสามเท่านั้น แม้แต่ผู้เฒ่ารองกับอ๋าวก็ยังมองซูลั่วด้วยแววตาไม่เป็นมิตร

กลับเป็นหัวหน้าเผ่าเองที่ยามนี้นัยน์ตาของเขาทอประกายขึ้นทีละนิด...

หัวหน้าเผ่ามองซูลั่วด้วยสีหน้าจริงจัง ก่อนจะสูดลมหายใจลึกแล้วเอ่ยถามเสียงขรึม "แม่นางซู... จะรักษาอาการบาดเจ็บให้ข้าหรือ"

หัวหน้าเผ่าที่ฉลาดเฉลียวและเจ้าเล่ห์ไม่ต่างจากสุนัขจิ้งจอกรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นในใจ นอกจากนี้ยังระคนไปด้วยความคาดหวังและระแวดระวังอยู่ในที เสียงที่เอ่ยออกมาเมื่อครู่แผ่วเบาลง ราวกับกลัวว่าหากกระโตกกระตากก็จะทำให้ 'ความหวังเล็กๆ' นี้เตลิดไปเสียก่อน

"อะไรนะ อาการบาดเจ็บ? หัวหน้าเผ่า ท่านบอกว่านังหนูผู้นี้รักษาอาการบาดเจ็บของท่านได้? แม้แต่ผู้เฒ่าพยากรณ์ก็ยังจนปัญญาจะรักษาท่านเลยมิใช่หรือไร!"

"แม่นางซู ท่านรักษาได้จริงๆ หรือ ท่านรักษาอาการให้ท่านพ่อของข้าได้จริงๆ ใช่หรือไม่" อ๋าวก้าวเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นเต้น ดวงตาของเขาสาดประกายวับวาวอย่างคนที่คาดหวัง สารพัดอารมณ์ความรู้สึกปนเปกันไปหมด ก่อนสายตาจะจับจ้องมาที่ซูลั่ว

ซูลั่วมองหัวหน้าเผ่าด้วยแววตาสงบนิ่ง "ฉะนั้นข้าถึงถามว่า ท่านหัวหน้าเผ่าตั้งใจว่าจะใช้ศิลาเพลิงจำนวนเท่าใดแลกกับชีวิตของตนเอง หากข้าเดาไม่ผิดละก็ ท่านหัวหน้าเผ่าไม่น่าจะยื้อชีวิตได้เกินฤดูหนาวปีนี้แล้ว"

หัวใจของหัวหน้าเผ่ากระตุกวูบ ก่อนที่เขาจะคลี่ยิ้มกว้างออกมา ถูกต้อง ผู้เฒ่าพยากรณ์บอกว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ไม่เกินฤดูหนาวปีนี้... แม่นางผู้นี้เพียงแค่ปรายตามอง ยังไม่ทันลงมือตรวจชีพจรด้วยซ้ำก็มองอาการออกแล้ว เพียงเท่านี้ก็พิสูจน์ให้เห็นถึงความสามารถของนางได้เป็นอย่างดี

อันที่จริงตอนที่เห็นซูลั่วช่วยเหลือหนึ่งในชนเผ่าอารยะที่ถูกจับกุมไว้ได้ ในใจของหัวหน้าเผ่าก็ไหววูบขึ้นมาแล้ว ทว่าพอนึกถึงวาจาของผู้เฒ่าพยากรณ์ เขาก็มองไม่เห็นความหวังใดอีกต่อไป

"แม่นางต้องการศิลาเพลิงเท่าไร" หัวหน้าเผ่าถาม

"นั่นสิ แม่นางซู เจ้าต้องการศิลาเพลิงเท่าไร เจ้าต้องการเท่าไร พวกเรา

จะรวบรวมมาให้เจ้าเอง” อ๋าวดีใจจนกล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นไปหมด

‘รักษาท่านพ่อ... รักษาท่านพ่อให้หายได้... สวรรค์! ไฉนถึงได้มีเรื่องดีงามเช่นนี้ ฮือๆๆ...’ อ๋าวมองซูลั่วพลางปาดน้ำตาที่เอ่อคลอขอบตา

มุมปากของซูลั่วกระตุก แม้จะรู้ว่าความใจอ่อนเป็นอุปนิสัยที่ผู้มียุทธ์ไม่ควรมี แต่เมื่อเห็นท่าทางเช่นนี้ของอ๋าว ต่อให้หัวหน้าเผ่าไม่มอบศิลาเพลิงเป็นค่ารักษาให้นาง นางก็ต้องช่วยเหลืออีกฝ่ายอยู่ดี ไม่เช่นนั้นคงรู้สึกกระอักกระอ่วนในใจเป็นแน่ ต่อให้ล่วงเลยไปกี่ปีนิสัยขี้ใจอ่อนของนางก็แก้ไม่หายเสียที

หัวหน้าเผ่ามองซูลั่วด้วยแววตาจริงจัง “ข้ามีศิลาเพลิงอยู่ในมือสามหมื่นก้อน มีในคลังอีกสี่หมื่นก้อน ที่ผู้เฒ่าใหญ่อีกสามหมื่นก้อน”

ซูลั่วพยักหน้า “ศิลาเพลิงหนึ่งแสนก้อนก็พอไหว”

“ฉะนั้น...?” ทุกคนมองซูลั่วด้วยท่าทีตื่นเต้น

“ฉะนั้นข้ารับรองว่าท่านจะไม่ตาย” ซูลั่วตอบหัวหน้าเผ่าเสียงเรียบ “หาห้องที่สงบเงียบหนึ่งห้อง เริ่มลงมือรักษาได้ทันที”

อ๋าวได้สติก่อนใคร จึงรีบตอบรับทันที “ได้ๆ ข้าจะไปเตรียมห้องเดี๋ยวนี้”

หลังจากที่อ๋าวตระเตรียมห้องพักเรียบร้อยแล้ว ซูลั่วก็ลงมือรักษา อาการของหัวหน้าเผ่าทันที

ภายในห้องเงียบสงัด ขณะที่อ๋าวซึ่งเฝ้าอยู่ด้านนอกได้แต่เดินกลับไปกลับมาด้วยความวิตกกังวล ผู้เฒ่ารองกับผู้เฒ่าสามเองก็เผยสีหน้ากระวนกระวายออกมา

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ ไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวใดดังมาจากด้านในทว่าหลังจากนั้นหนึ่งเค่อ...

แอ๊ด เสียงบานประตูเปิดก็ดังขึ้น

ซูลั่วก้าวออกมาจากห้องพร้อมกับหัวหน้าเผ่า ทุกคนเบิกตามองซูลั่ว

ซูลั่วมีสีหน้าเรียบเฉยดุจผิวน้ำ ทว่าหัวหน้าเผ่ากลับคลี่ยิ้มบางออกมาบนใบหน้า

"ไป ไปขนศิลาเพลิงสามหมื่นก้อนมาทั้งหมด" หัวหน้าเผ่าพูดพลางส่งกุญแจให้บุตรชาย ต่อให้ต้องยกศิลาเพลิงทั้งหมดที่สะสมมาทั้งชีวิตให้ซูลั่ว เขาก็เต็มใจเป็นอย่างยิ่ง

ซูลั่วหัวเราะเสียงแผ่ว "เพิ่งจะรักษาได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น ยังไม่หายดีเต็มร้อย ท่านหัวหน้าเผ่าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้"

"ไม่ได้ ไม่ว่าเจ้าจะรักษาหายหรือไม่ ศิลาเพลิงส่วนนี้ก็ต้องมอบให้เจ้าก่อน อีกอย่าง... ข้าก็เชื่อว่าเจ้าต้องรักษาอาการของข้าให้หายขาดได้แน่ จริงหรือไม่"

หัวหน้าเผ่าหันมาขึงตามองบุตรชาย "ยังไม่รีบไปอีก!"

"ฮะ? อ้อๆ ไปขอรับ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้" อ๋าวตื่นเต้นจนน้ำตาแทบไหลออกมา คำสั่งชัดแจ้งถึงเพียงนี้แล้ว ต่อให้เขาโง่เขลาเพียงใดก็ยังเข้าใจได้ ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งเค่อ ซูลั่วช่วยรักษาท่านพ่อของเขาได้ ซ้ำยังดูจะได้ผลอีกด้วย

ซูลั่วยิ้มกริ่มยามมองหัวหน้าเผ่า นางรู้ว่ายิ่งหัวหน้าเผ่าเชื่อมั่นในตัวนางมากเท่าไร นางก็จะยิ่งทุ่มเทกับการรักษาเขาอย่างเต็มที่มากขึ้นเท่านั้น แม้ว่าอีกฝ่ายจะมีแผนการบางอย่างแอบแฝง แต่สำหรับซูลั่วแล้ว นี่หาใช่เรื่องที่นางต้องใส่ใจไม่

อาการบาดเจ็บของหัวหน้าเผ่าอาจเป็นภารกิจที่ไม่มีวันบรรลุผลสำหรับผู้อื่น ทว่าซูลั่วคารวะปรมาจารย์หรงอวิ๋นเป็นอาจารย์ ทั้งยังครอบครองเข็มเทวะเงาลี้ลับ ฉะนั้นนางจึงมั่นใจว่าฝีมือการรักษาของตนนั้นไม่เป็นสองรองใครในแดนมาร

ระหว่างการรักษา ซูลั่วใช้เข็มเทวะเงาลี้ลับของนางสกัดพิษในกายหัวหน้าเผ่าให้ไหลไปรวมอยู่ที่จุดตันเถียน จากนั้นจึงสั่งให้เจ้าแมวดำเสพพิษออกมา สำหรับเจ้าแมวดำแล้ว ไม่ว่าจะเป็นพิษใดๆ ก็ตาม ถือว่าเป็นอาหารบำรุงร่างกายอย่างหนึ่งก็ว่าได้

การรักษาด้วยวิธีการเช่นนี้นับว่าได้ประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย เนื่องจากหัวหน้าเผ่าได้รับพิษเข้าสู่ร่างกายมานาน เจ้าแมวดำจึงต้องเสพพิษจากอีกฝ่ายถึงสองระลอก หลังจากนั้นไม่นาน หัวหน้าเผ่าก็สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่า พิษในกายบรรเทาเบาบางลงไปจนแทบไม่มีเหลือ เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้เขาเชื่อมั่นในฝีมือการรักษาของซูลั่วอย่างไร้ข้อกังขา

ศิลาเพลิงสามหมื่นก้อนถูกส่งมอบให้ถึงมือซูลั่ว

หัวหน้าเผ่าเอ่ยกับซูลั่วอย่างละอาย “ศิลาเพลิงสี่หมื่นก้อนในคลัง เวลานี้ข้าสามารถเบิกมาได้เพียงสองหมื่นก้อนเท่านั้น ขอแม่นางซูเห็นใจด้วย”

หัวหน้าเผ่าเหลือบมองผู้เฒ่ารอง ผู้เฒ่ารองเองก็จนปัญญา อย่าเห็นว่าหัวหน้าเผ่าตกปากรับคำยกศิลาเพลิงหนึ่งแสนก้อนให้ซูลั่วอย่างง่ายดาย สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าการก่อศิลาเพลิงขึ้นมานั้นยากเย็นเพียงใด ไม่เช่นนั้นชนเผ่าเพลิงที่สืบเชื้อสายกันมาหลายปีก็คงไม่ครอบครองศิลาเพลิงจำนวนน้อยนิดเช่นนี้เป็นแน่ ผู้เฒ่ารองรู้ว่าเมื่อพวกเขาเบิกศิลาเพลิงมาจากคลังสองหมื่นก้อน ไม่นานศิลาเพลิงอีกสองหมื่นก้อนก็จะถูกคนของฝั่งผู้เฒ่าใหญ่ขนย้ายไปเช่นกัน หากเป็นแบบนี้ ในคลังเก็บศิลาเพลิงก็จะว่างเปล่าทันที

แต่พอนึกถึงเรื่องที่หัวหน้าเผ่ามีโอกาสหายดีในเร็ววัน ผู้เฒ่ารองก็พยักหน้าหนักๆ ก่อนจะผละไปอย่างรวดเร็ว

ไม่นานผู้เฒ่ารองก็กลับมาพร้อมกับศิลาเพลิงสองหมื่นก้อน ก่อนจะรายงานหัวหน้าเผ่า “เป็นไปตามคาด ผู้เฒ่าสี่มาขอปันศิลาเพลิงไปสองหมื่นก้อน ดูเขาจะพอใจมากที่ได้ส่วนแบ่งไปจากคลัง”

สีหน้าของหัวหน้าเผ่าเรียบเฉย ไม่เผยแววขุ่นข้องหมองใจออกมา ทว่าซูลั่วกลับสังเกตเห็นประกายยะเยือกที่สาดออกมาจากดวงตาคู่นั้น

หัวหน้าเผ่ามีบุคลิกอย่างผู้นำ เขาสะกดกลั้นความคับข้องใจเอาไว้อย่างมิดชิด แต่รอที่จะคิดบัญชีทั้งหมดหลังจากที่อาการบาดเจ็บของตนหายเป็นปลิดทิ้งเสียก่อน

“แม่นางซู นี่เป็นศิลาเพลิงอีกสองหมื่นก้อน เชิญเจ้ารับไว้” หัวหน้าเผ่า

ยกศิลาเพลิงสองหมื่นก้อนที่เบิกมาจากคลังส่งให้ซูลั่ว

ซูลั่วรับศิลาเพลิงมาโดยไม่ลังเล ก่อนจะเก็บมันเข้าไปในมิติติดตามกาย ซูลั่วเข้าใจเจตนาของหัวหน้าเผ่าดี เดิมมีศิลาเพลิงจำนวนหนึ่งแสนก้อน เวลานี้ศิลาเพลิงห้าหมื่นก้อนที่อยู่ในการดูแลของหัวหน้าเผ่านำมามอบให้นางทั้งหมดแล้ว ส่วนที่เหลืออีกห้าหมื่นก้อนอยู่ในมือของผู้เฒ่าใหญ่ หากคิดจะครอบครองศิลาเพลิงในส่วนของผู้เฒ่าใหญ่ สิ่งที่ต้องทำก็คือเข้าเป็นฝ่ายเดียวกับหัวหน้าเผ่าและช่วยเขาสยบผู้เฒ่าใหญ่นั่นเอง

นี่เป็นสิ่งที่ซูลั่วคาดการณ์ได้ล่วงหน้าตั้งแต่นางตอบตกลงเงื่อนไขรับศิลาเพลิงหนึ่งแสนก้อนเป็นข้อแลกเปลี่ยนแล้ว นางจึงไม่แปลกใจที่หัวหน้าเผ่าผนวกนางเป็นส่วนหนึ่งในแผนการต่อกรกับผู้เฒ่าใหญ่ อันที่จริงหากนางนั่งในตำแหน่งของหัวหน้าเผ่า นางก็คงตัดสินใจทำเช่นนี้เหมือนกัน การยอมทุ่มทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อแลกเปลี่ยนกับจุดยืนของนาง เพียงเท่านี้ก็เห็นได้ชัดว่าหัวหน้าเผ่าผู้นี้มีศักยภาพเหนือชั้นกว่าชนเผ่าเพลิงรายอื่นๆ

ในมิติติดตามกายของซูลั่วเวลานี้ ศิลาเพลิงหลายหมื่นก้อนกองรวมกันเป็นภูเขาลูกย่อมๆ

“โอ้ๆ! ศิลาเพลิง! ง่ำๆ!” บัวสีชาดกระโดดดึ๋งดั๋งไปมาบนกองภูเขาศิลาเพลิง มันกลิ้งเกลือกไปพลางส่งเสียงร้องด้วยความลิงโลดไปพลาง เพราะศิลาเพลิงทั้งหมดนี้เป็นอาหารว่างของมันนั่นเอง

“ง่ำๆ!”

บัวสีชาดมุดซอกแซกกลับไปกลับมาอยู่ในกองศิลาเพลิง สองมือเล็กๆ คว้าศิลาเพลิงส่งเข้าปากซ้ายทีขวาที ปากเล็กเคี้ยวกร้วมๆ อย่างเอร็ดอร่อย

พอเห็นท่าทางพออกพอใจของบัวสีชาด ซูลั่วก็ยกยิ้มตรงมุมปาก นางเชื่อว่าหากหาศิลาเพลิงให้เจ้าบัวสีชาดกินได้อีกละก็ ไม่นานมันต้องกลายเป็นผู้มียุทธ์ชั้นเซียนที่เก่งกาจไร้เทียมทานอย่างแน่นอน

หลังละสายตามาจากมิติติดตามกายแล้ว ซูลั่วก็เอ่ยถามหัวหน้าเผ่า “จะออกเดินทางไปช่วยเหลือเด็กพวกนั้นเมื่อใด”

"เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า" หัวหน้าเผ่าดูเหมือนจะให้ความสำคัญแก่ความเห็นของซูลั่วมากทีเดียว

"ยิ่งเร็วยิ่งดี" ซูลั่วตอบง่ายๆ

"ถ้าเช่นนั้นก็ออกเดินทางพรุ่งนี้แล้วกัน วันนี้จะได้มีเวลาคัดเลือกคน" หัวหน้าเผ่าเอ่ยกับซูลั่ว

"คนไม่ต้องมาก หากมากเกินข้าจะดูแลไม่ไหว" ซูลั่วพยักหน้าให้หัวหน้าเผ่า จากนั้นก็หมุนตัวผละไป

วันรุ่งขึ้น ตอนที่ซูลั่วกำลังเตรียมตัวจะออกเดินทาง หัวหน้าเผ่าก็คัดสรรผู้ร่วมทางให้นางเรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดประกอบด้วยชายหนุ่มชนเผ่าเพลิงสิบราย มีอ๋าวเป็นหัวหน้า ขณะที่ซูลั่วเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกลุ่มอีกที

คนเหล่านี้ล้วนอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ทั้งสิ้น ซ้ำยังเป็นคนกลุ่มเดียวกับที่ซูลั่วช่วยชีวิตเอาไว้ในครั้งก่อน แต่ถ้าพูดถึงฝีมือการต่อสู้แล้ว พวกเขาสิบคนรวมตัวกันก็ยังเอาชนะเจ้าหนุ่มที่มีนามว่าซวิ่นไม่ได้ด้วยซ้ำ

ซูลั่วมองคนเหล่านี้แล้วเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะเข้าใจในทันทีว่าเพราะเหตุใดหัวหน้าเผ่าถึงมีเจตนาเช่นนี้ แต่ดูเหมือนว่าอ๋าวจะไม่ตระหนักถึงความคิดของหัวหน้าเผ่า เขาโอดครวญกับซูลั่วไม่หยุดปาก

"ไม่รู้ว่าท่านพ่อของข้าคิดอย่างไร เขาส่งคนไปเพียงสิบคนเท่านั้น พวกเราแค่สิบคนจะช่วยเหลือเด็กๆ เหล่านั้นได้อย่างไรกัน ข้าจะไปพบท่านพ่อ"

ในจังหวะนี้เอง คนผู้หนึ่งก็วิ่งปรี่มาจากด้านนอก ก่อนตะโกนบอกอ๋าวเสียงดัง "หัวหน้าอ๋าว! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!"

"เกิดอะไรขึ้น" อ๋าวคว้าคอชายหนุ่มผู้นั้นมาถาม

"กลุ่มของซวิ่นออกเดินทางไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พวกเขาออกเดินทางเร็วกว่าพวกเรา เวลานี้เกรงว่าคงจะไปไกลแล้ว!" เจ้าหนุ่มชนพื้นเมืองหอบหายใจทางปาก "แล้ว... แล้ว... พวกเขาพายอดฝีมือในเผ่าไปจนหมด แม้แต่ท่านสงก็ยังไปกับพวกเขา"

คำพูดของอีกฝ่ายทำให้สีหน้าของอ๋าวเปลี่ยนไปในทันที

“ท่านสงเป็นใคร” ซูลั่วถามเสียงเรียบ

เด็กหนุ่มผอมแห้งรายหนึ่งที่ซูลั่วเคยช่วยชีวิตไว้ตอบ “พลังยุทธ์ของท่านสงเป็นอันดับสามของเผ่าเรา”

นอกจากผู้เฒ่าพยากรณ์ผู้ลึกลับเกินหยั่งแล้ว หัวหน้าเผ่าเป็นผู้มียุทธ์อันดับหนึ่ง ผู้เฒ่าใหญ่มีสถานะอันดับสอง ท่านสงอยู่ในอันดับสาม...

“ข้าจะไปหาท่านพ่อ!” อ๋าวชักเท้าเตรียมวิ่งไปอีกทาง

ทว่าซูลั่วกลับเรียกเขาไว้เสียก่อนด้วยน้ำเสียงขัดใจ “ตอนนี้จะออกเดินทางแล้ว”

“แต่พวกเรามีกันแค่สิบคน จะเป็นไปได้อย่างไร...” แววตาของอ๋าวในยามนี้มีเพียงความสิ้นหวัง

“ท่านหัวหน้าเผ่าเข้าภวังค์ฝึกยุทธ์แล้ว” เจ้าหนุ่มชนพื้นเมืองรายนั้นมองอ๋าวด้วยสายตาเวทนา ปากก็เอ่ยต่อ “ผู้เฒ่ารองกับผู้เฒ่าสามก็ไม่อยู่ในเผ่า ไม่รู้ว่าไปที่ใด...”

ก็เท่ากับว่า... ต่อให้คิดขอความช่วยเหลือ ทว่าก็ไม่มีใครช่วยได้สักรายเดียว

“ซวิ่นพาคนไปเท่าไร” อ๋าวยังเหลือความหวังสุดท้าย

“ห้าร้อย” สหายของเขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงขรึม “ในกลุ่มห้าร้อยคนนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือในเผ่าเราทั้งนั้น หัวหน้าอ๋าว ทำอย่างไรดี”

“ข้า... พวกเราจะทำอย่างไรดี จะเอาชนะได้อย่างไรกัน” อ๋าวมองซูลั่วอย่างสิ้นหวัง ขณะที่ชนพื้นเมืองอีกเก้าคนที่เหลือก็พากันมองนางอย่างหมดหวังเช่นกัน

ซูลั่วผายมือ “ก็แค่ห้าร้อยคนไม่ใช่หรือไร ไอหยา ไปได้แล้วๆ พูดมากเหลือเกิน”

เอ่ยจบซูลั่วก็จูงหมีน้ำตาลสี่เขาตัวหนึ่งมา จากนั้นก็กระโดดขึ้นขี่หลังของมัน ก่อนจะหันมาพูดกับอ๋าว “พวกเจ้าสิบคนนั่งหมีน้ำตาลสี่เขาสองตัว ไม่มี

ปัญหากระมัง? หากในกลุ่มพวกเจ้ามีใครไม่อยากไป จะถอนตัวตอนนี้ก็ได้ แต่ถ้าออกเดินทางแล้วก็ไม่มีโอกาสให้เปลี่ยนใจอีก”

“หัวหน้าอ๋าว ข้า... ข้ามีมารดาป่วยอยู่ที่บ้าน...”

“หัวหน้าอ๋าว ข้า... ที่บ้านของข้ามีลูกเล็ก... ครั้งก่อนกว่าจะเอาชีวิตรอดมาได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ข้า...”

“หัวหน้าอ๋าว ข้าขอโทษ ข้ายังไม่อยากตาย...”

กลุ่มสิบคน... ถอนตัวออกไปแล้วสาม

อ๋าวโมโหเสียจนพูดไม่ออก เส้นเอ็นสีเขียวที่ขมับเต้นตุบๆ!

ซูลั่วเอ่ยเสียงขุ่น “จะถอนตัวก็เป็นเรื่องปกติ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิต บังคับกันไม่ได้ ต้องทำด้วยความสมัครใจ ตอนนี้ตัดสินใจกันได้แล้วหรือไม่”

จบคำพูดของซูลั่ว ชนพื้นเมืองอีกสองรายก็ถอนตัวทันที สุดท้ายเหลือเพียงเฟิง ซวง อวี่ เสวี่ย รวมทั้งซูลั่วและอ๋าว เพียงหกคนเท่านั้น

“ตัดสินใจแน่แล้ว ไม่เปลี่ยนแปลง?” ซูลั่วถาม

“พวกเราสาบานแล้วว่าจะติดตามหัวหน้าอ๋าว ต่อให้เผชิญหน้ากับความตายก็ไม่เปลี่ยนแปลง” ชายหนุ่มทั้งสี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้าเช่นนั้นก็ออกเดินทาง” ซูลั่วนำทางพลางโคลงศีรษะช้าๆ

‘ไม่นานเจ้าหนุ่มที่ถอนตัวพวกนั้นก็จะรู้เองว่าพวกเขาพลาดอะไรไป’

อ๋าวจนใจนัก จำต้องกระโดดขึ้นไปบนหลังหมีน้ำตาลสี่เขาด้วยความหดหู่

เนื่องจากสมาชิกมีจำนวนน้อย จึงใช้หมีน้ำตาลสี่เขาเพียงสองตัว

ซูลั่วนั่งบนหลังหมีน้ำตาลสี่เขาหนึ่งตัว ชายหนุ่มอีกห้าคนนั่งบนหลังหมีน้ำตาลสี่เขาหนึ่งตัว

กลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกหกคนออกเดินทางไปแล้ว เรื่องนี้สร้างความตื่นตระหนกไปทั้งเผ่า คนเพียงหกคนจะทำอะไรได้ พวกเขาจะมุ่งหน้าไปถึงหมู่บ้านสกุลอูอย่างปลอดภัยได้หรือไรกัน ดูเหมือนว่าทุกคนจะไม่คาดหวังอะไรกับคณะเดินทางกลุ่มนี้นัก อันที่จริงแม้แต่สมาชิกกลุ่มทั้งห้าเองก็คิดเช่นนี้

เหมือนกัน

ไม่มีใครรู้ว่าก่อนที่จะออกเดินทาง ซูลั่วไปขอพบผู้เฒ่าพยากรณ์อีกครั้ง และผู้เฒ่าพยากรณ์ก็เป็นผู้บอกตำแหน่งของหมู่บ้านสกุลอูให้นางรู้ด้วยตนเอง ทั้งยังถามนางในเวลานั้น

"จะแลกเปลี่ยนกันหน่อยหรือไม่"

"แลกเปลี่ยนสิ่งใด" ซูลั่วถาม

"หากเจ้าทำลายหมู่บ้านสกุลอูได้ ข้าจะบอกบันทึกเส้นทางและร่องรอยของคนผู้นั้นนับแต่ก้าวย่างมายังดินแดนแห่งนี้"